

0524

இறை ஒருவர்

1197

8170100711

இறை ஒருவர்

பண்டித வ. நடராஜா

குரும்பசிட்டி, தெல்லிப்பளை.

1995

மாண்புமிகு முகலி

- நூல் : இறை ஒருவர்
- ஆசிரியர் : பண்டித வ. நடராஜா
- உரிமை : ஆசிரியர்
- பதிப்பு : 1995-02-27
பவ வருடம் மாசித் திங்கள் கரு ஆம் நாள்
மகாசிவராத்திரி
- அளவு : 1/8 கிறவுண்
- பக்கம் : 55 + 4 = 59
- அச்சுப்பதிவு : மாரதி பதிப்பகம்
430, காங்கேசன்துறை வீதி,
யாழ்ப்பாணம்.
- விலை : ரூபா 20/-

முகவுரை

முகவுரை, பாயிரத்தின் மற்றொரு பெயர்; பாயிரம் வரலாறு. அது நூலின் வரலாறாயினும் நூலாசிரியரின் வரலாற்றையும் உள்ளடக்கியிருப்பது தவறாகாது.

நீண்டகாலமாக என்மனத்தில் இருந்த விடயங்கள் இரண்டு. அவற்றுள், கடவுள் ஒருவராய் இருத்தல் வேண்டுமென்பது ஒன்று. மற்றது, மணிவாசகர் அகநூற் பொருளைப்பற்றிப் பேசும் திருக்கோவையாரைப் பாடியமை; இறையைப் பாட்டுடைத்தலைவராக கொண்டு பாடப்பட்டமையாற் போலும் என்பது. இவ்வாறிருந்த வேளையில் ஒருவர் கேட்ட கேள்வி இதனை எழுத வைத்தது. வேறு சில சிறிய சிறிய நூல்களும் அவ்வப்போது கிடைத்தன. கடைசியாக, இறை ஒருவர், ஏகன், அநேகன் உதித்தலும் மறைதலும், முதலிய கட்டுரைகளை எழுதிய பின்னர் காசி திருப்பணந்தாள் மடவெளியீடாகிய திருக்கோவையார் என்னும் நூலும் கிடைத்தது. அதன்பின்னர் இந்நூலை அச்சேற்றும் எண்ணம் உண்டாயிற்று.

காசி திருப்பணந்தாள் மடவெளியீடாகிய திருக்கோவையாரைத்தந்துதலியவரதும், அச்சிடும் சமயம் எனது வேண்டுகோளுக்கு இசையச் சில அச்சுப் பிரதிகளை ஒப்பு நோக்கிய என்மாணவரதும் பிரதிக

ளைப் பார்த்துக் குறிப்புரைகள் கூறிய பெருமக்கள
 தும், எனது கையெழுத்துப் பிரதி களைப்
 பார்த்துத், தட்டச்சுத் செய்து தந்தவரதும்
 பெயர்களை இம் முகவுரையிற் கூறாதது, இந்
 நூலில் வந்துள்ள குறைபாடுகளுக்கு அவர்களை
 யுமுடந்தையாக்கக் கருதாமையேயாகும். எவ்வாறா
 யினும், இதனை அச்சிட்டு உதவிய பாரதி பதிப்பக
 முகாமையாளருக்கும் உதவியாளர்களுக்கும் நான்
 நன்றி கூறும் கடப்பாடுடையேன்.

வணக்கம்

குரும்பசிட்டி,
 தெல்விப்பழை,
 1995-01-27

‘ஜமுனா’
 சுதுமலைமேற்கு,
 மானிப்பாய்.

வி. நடராஜா

இறை ஒருவர்

“அகர உயிர் போல் அறிவாகி எங்கும்
நிகரில் இறை நிற்கும் நிறைந்து” என,

திருவருட்பயனில் இறைக்கு அகர உயிரை உவமை கூறியுள்ளார். அறிவால் அறியப்படும் அறிவுமனம் ஆகி எங்கும் நிறைந்து தனக்கு ஒப்பு உயர்வு இல்லாத இறை, அகர உயிர் போல் நிற்கும் என்பது கருத்து. திருக்குறளும்,

“அகர முதல எழுத்தெல்லாம் ஆதி
பகவன் முதற்றே உலகு” என,

எழுத்துக்கள் எல்லாம் அகரமாகிய முதலையுடையன. அது போல உலகம் ஆதிபகவனாகிய முதலை உடையது என, கடவுள் வாழ்த்தில் இதனையே கூறுகிறது. ஆதிபகவன் என்பது இறையை.

எழுத்துக்களின் பிறப்பிப்பில் “அ, ஆ இரண்டும் அங்காப்புடைய” எனப் பவணந்தியார் கூறுவர். அங்காப்பு - வாயைத் திறத்தல். வாயைத் திறப்பதனாலேயே எல்லா எழுத்துக்களும் தோன்றுகின்றன. ஆகவே, எழுத்துக்களெல்லாம் பிறப்பதற்கு தோன்றாக் காரணமாய் அமைந்தமையால் எல்லா எழுத்துக்களிலும் அகர உயிர் கலந்திருக்கிறது. அதுபோலவே, இறை பிரபஞ்சம் எல்லாவற்றிலும் கலந்திருக்கும் என, இதனால் கூறப்பட்டது.

நன்னூல் ஆசிரியர் மொழிக்கு முதற் காரணமாய் எழும் அணுத் திரளின் ‘ஒலி’ எழுத்து என, விளக்குகிறார்; ஒலி தான் எழுத்து எனக் கூறுகிறார். “ஒசை ஒலியெலாம் ஆனாய் நீயே” என தொடங்கும் திருத்தாண்டகத்தில் வரும் ‘ஒலி’ என்பது போன்றது தான், அணுத்திரளால் வரும்

‘ஒலி’ என்பதும். ஒலிக்கு முந்தியதாகிய ‘ஓசை’ என்பது, அணுந்திரள் போன்றது. அவை இரண்டும் முறையே ‘அருவம், அருஉருவம்’ போன்றவை எனல் பொருந்தும்.

இனி, ‘அ’ என்னும் எழுத்து-(எழுதப்படும் எழுத்து) ‘அ’ என்ற வடிவம் பெறுகிறது. ஆகவே, உருவம் என்னும் தன்மை கொண்ட வடிவம் ஆயிற்று. எனவே ஓசை, ஒலி, எழுத்து என்பன ‘அரு’ ‘அருஉரு’ ‘உரு’ என்பவற்றுடன் ஒப்புமை உடையன. இவற்றால் அகர உயிர் இறைக்கு உவமை ஆயிற்று.

‘அரு’ என்பது உருவம் இல்லாதது. இறையை எங்கும் அகக்கண்களால் காண்போர் “பார்க்கும் இடம் எங்கும் ஒரு நீக்கமற நிறைகின்ற பரிபூரணானந்தம்” எனவும் “பார்க்கின்ற மலருடும் நீயே இருத்தியப் பனிமலர் எடுக்க மனமும் நண்ணேன்” எனவும் “ஒருநாமம் ஒருருவம் ஒன்று மிலார்க்கு ஆயிரம் திருநாமம் பாடி நாம் தெள்ளேணம் கொட்டாமோ” எனவும் கூறி, அகக் கண்களால் இறைவனை நேரே காண்போர்.

இறையை பார்க்கும் இடம் எல்லாம் அகக்கண்ணால் அருவாய் பார்க்க முடியாமையால், ஏதேனும் ஓர் உருவம் அமைத்து அதனைக் காண்பவர் அருஉருவ வணக்கமுடையோர். அவ்வரு உருத்தான் “சிவலிங்கம்”. சிவஞான முனிவர் சிவலிங்கத்தை விபூதிச் சம்புடத்தில் வைத்திருப்பர் எனக் கூறுவர். அதுவும் ஒருவகை உருவமே. ஆகையால், அது அருஉருவாயிற்று.

திருஞான சம்பந்தரை அவர் தந்தையார், “உனக்குப் பாலூட்டியது யார்?” என்று கேட்ட போது, “தோடுடைய செவியன்” என, சம்பந்தர், அவர் அகக் கண்ணுக்குப் புலனாகியவாறு இறையைக் குறிப்பிட்டுப் பாடினார். அது அவருக்கு அருவ வணக்கமாயிற்று. அப்பாடல் மூலம் சிவபாதவிருதயர் இறைவனை ஒலி மூலம் கண்டார். ஆகவே, அது அவருக்கு அருஉருவ வணக்கமாயிற்று. அப்

பாடல் மூலம் நாம் உருவம் அமைத்து இறையை வணங்குகிறோம். ஆகவே, அது நமக்கு உருவ வணக்கம் ஆயிற்று.

சம்பந்தர் பாடிய “தோடுடைய செவியன்” என்ற பாடல், உருவ வணக்கத்தையும் புலப்படுத்துகிறது. “தோடுடைய” என, ஆரம்பித்ததன் மூலம் அவர், தனக்குப் பாலையூட்டிய அம்மையை முதலில் நினைவு கொண்டார். தோடு, பெண்கள் அணியும் ஆபரணம். அதனால் அதை முதலில் நினைவு கொண்டார் எனவும், “செவியன்” என மேலும் கூறியபடியால் அப்பரை நினைவு கூருகிறார் எனவும் ஆகையால் அப்பாடல் அம்மையப்பரை நினைவு கூருகிறது எனவும் கூறுவர் பெரியோர். இதனால் இறை, ஆண் பெண் உரு அமைந்த ஒருவர் என்பது புலனாகிறது.

“ஒருவர் என்பது உயிருபாற்றாய் பன்மை வினை கொள்ளும் பாங்கிற்று” என்பது, நன்னூற் சூத்திரம். இறையைக் கருதுவதற்கு “ஒருவனுக்கும் ஒருத்திக்கும் உருவம் ஒன்றால் - அதனை ஒருவன் என்கோ அன்றி ஒருத்தி என்கோ இருவருக்கும் பொதுவாக ஒருவர் என்றோர் உயர் சொல் இல்லெனில் யான் மற்று என்செய்கேனே” என்கிறார் குமரகுருபரர். “எங்கள் பிராட்டியும் எங்கோனும் போன்றிசைந்த”, “பந்தனை விரலியும் நீயும்” என்கிறார் மணிவாசகர். இதனால், அம்மையப்பர், அர்த்த நாரீஸ்வரர், அம்மையே அப்பா என்பன மூலம் பெண்ணும் ஆணுமாய ஒருவர் என்பது புலனாகிறது. இவற்றுள் “எங்கள் பிராட்டியும் எங்கோனும்” “பந்தனை விரலியும் நீயும்” அம்மையப்பர், அர்த்த நாரீஸ்வரர் என்பவற்றில் முதலில் பெண்மையின் பெயரும் அதனை அடுத்து ஆண்மைப்பெயரும் காணப்படுகின்றன. இது அம்மைக்குரிய முதன்மையைக் காட்டுகிறது. அதனாலேயே ‘அம்மா’ என்பதை முதலிலும் ‘அப்பா’ என்பதை அடுத்தும் குழந்தைகளுக்குக் கற்பிக்கின்றனர் போலும்!

இறை ஆணும் பெண்ணும் கலந்து ஒருவராய் இருப்பினும் அதனை, “மையார் தடங்கண் மடந்தை மணாளர்”

“அணங்கின் மணவாளா”, “பேதை ஒருபால்” எனவும் “ஆரழல் போற் செய்யா” “செந்தழல் புரை திருமேனியும் காட்டி” என வேறுபடுத்தியும் காண்பிப்பர். இங்ஙனம் வேறுபடுத்திக் காண்பிப்பது ஒருருவின் இருவேறு நிறவேறு பாடு பற்றியென்க. ‘மணாளா’ எனக் கூறியதனால் இறைவியின் உரு அமைந்த வாமபாகத்தை “பேதை ஒரு பால்” எனக் குறிப்பிட்டார்.

இனி, இறைவன் நிறத்தை “ஆரழல்போற் செய்யா” “செந்தழல் புரை திருமேனியும் காட்டி” எனக் கூறுவதன் மூலம் அவர் செந்நிறமுடையார், தழல் போன்ற மேனியுடையார் எனக் குறிப்பிட்டுள்ளார். அவ்விருவர் நிறத்தையும்,

“பைங்குவளைக் கார்மலரால் செங்கமலப்பைம் போதால்

.....
எங்கள் பிராட்டியும் எங்கோனும் போன்றிசைந்த”
என்ற பாடல் மூலம் காட்டுகிறார் மணிவாசகர்.

பசிய குவளையினது கார் நிறத்தினாலும், சிவந்த தாமரைப் பூவினது பசிய போதினாலும் எங்கள் பிராட்டியாகிய இறைவியும் எங்கோனாகிய இறைவனும் போல் தனித்தனி வேறாகவும் நீர்மடுவில் இசைந்தும் காணப்படுவர் எனக் கூறியவாறு.

திருக்கோவையாரில் கூறப்பட்ட திருப்பாடலில் ஒன்று,

“காகத் திருக்கண்ணிற் கொன்றே மணிகலந்
தாங்கிருவர்
ஆகத்துள் ஒருயிர் கண்டனம் யாமின்று யாவையுமாம்
ஏகத் தொருவன் இரும்பொழில் அம்பலவன் மலையில்
தோகைக்கும் தோன்றற்கும் ஒன்றாய்வரும் இன்பத்
துன்பங்களே” என்பது,

தோகைக்கும் தோன்றற்கும் எனத் தாமெடுத்துக் கொண்ட ‘கோவை’ என்னும்பெயருக்கு ஏற்பக் கூறினாரா

யினும், உமையம்மையையும் சிவனையும் உட்கொண்டே இவ்வாறு கூறியுள்ளார் எனல் பொருந்தும். காகத்திற்கு இரு கண்கள் இருந்தும் இரு கண்களுக்கும் ஒரே மணியே; இவ்வாறே இறைவனுக்கும் இறைவிக்கும் இரண்டு உடல்கள் ஒருருவாயின. “ஒருவனுக்கும் ஒருத்திக்கும் உருவம் ஒன்றால்” என்பதனோடு ஒற்றுமையுடையது. இது, இறைவன் இறைவியின் தோற்றத்தை எமக்கு உணர்த்தவில்லையா?

இனிக் காலப்போக்கில் பிற்காலத்திய புலவர்கள் இந்த உண்மைகளை அமைத்து பலவித அணிகளைப் புகுத்தி பல பாடல்களைப் பாடியுள்ளனர். கலிங்கத்துப்பரணி ஆசிரியர் உமையம்மையை வணங்கும்போது,

செய்ய திருமேனி ஒருபாதி கரிதாகத்
 தெய்வமுதல் நாயகனை எய்த சிலைமாரன்
 கையின்மலர் பாதமலர் மீதும் அணுகாநம்
 கன்னிதன் மலர்க்கழல்கள் சென்னியிசை
 வைப்பாம்'

எனப்பாடியுள்ளார். இதில் சிவந்த திருமேனியையுடைய சிவபெருமானின் செம்பாதிக்கரிதாகும் வண்ணம் சிவபெருமானை மலரம்புகளால் மன்மதன் எய்தான் என்பதும் அந்த மலர் அம்புகள் நமது கன்னியாகிய உமையம்மையின் பாதாரவிந்தங்களாகிய மலர்கள் மீதும் அணுகாவண்ணம் அமைந்துள்ளன என்பதும் அத்தகைய கன்னியாகிய உமையம்மையின் பாதாரவிந்தங்களை நமது தலை மீது சூட்டுவோமாக என்பதும் இப்பாடற் பொழிப்பு.

இப்பாடலில் ஒருபாதிக்கரிதாகும் வண்ணம் மன்மதன் மலர் அம்பால் எய்தான் என்பது தற்குறிப்பேற்ற அணி; அஃதாவது, தனது குறிப்பை ஏற்றி உள்ளார். இயற்கையாகவே ஒருபாதிக்கரிதானது உமையம்மையின் சேர்க்கை; அர்த்த நாரீசுவர, அம்மையப்பர் உருவம். அது மன்மதனின் மலரம்பு, சிவபெருமான் மீது பட்டமையால் கரிதாயிற்று என ஒரு காரணம் காட்டுகிறார்.

“அந்தண் அரவிந்தம் மாம்பூ அசோகம்பூ
பைந்தணர் முல்லை பனிநீலம் — ஐந்துமே
வீரவேல் மைந்தரையும் வேல்நெடுங்கண் மாதரையும்
மாரவேள் எய்யும் மலர்”

இவைகளே மன்மதனின் மலரம்புகள். மன்மதன் சிவபிரானை இம்மலரம்புகளால் எய்தான் என்பதும் எய்ததனால் சிவபெருமான் சாபத்தால் மன்மதன் இறந்தான் என்பதும் அதனைக் கேள்வியுற்றதும் இரதி அழுது புலம்பி சிவபெருமானிடம் வந்து தன் கணவனை எழுப்பித் தரல் வேண்டுமெனக் கேட்டதும், அவன் இனிமேல் உன் கண்களுக்கு மட்டும் தான் தெரிவான்; மற்றையவர்களுக்கு புலப்படான் என்று பாவ விமோசனம் அருளியமையும் இதனால் ‘காமாரி’ என்ற பெயர் ஏற்பட்டதும் என்பர்.

தொல்காப்பியர் உவமையியல் என்னும் ஒரியிலே அணியிலக்கணம் கூறினார். பிற்காலத்தில் தண்டியலங்காரம், மாறணலங்காரம் என விரிவுபடுத்தி பல அணிகளைப் புகுத்தியுள்ளனர். அதனால் பல மேலும் விரிவடைந்தன போலும்.

இனி “செய்யதிருமேனி ஒரு பாதிக்கரிதாக” என்ற கவிங்கத்துப்பரணி பாடலில் ‘கன்னி’ என உமையம்மையைக் கூறினார். ‘கன்னி’ என்பது மணம் முடிக்காத பெண்ணின் பெயர். ஆனால், உமையம்மை பல உலகங்களையும் பல ஆண்டங்களையும் பெற்றவள்; ஆயினும் கன்னியே. “கருதரிய கடலாடை உலகு பல அண்டம் அக்கருப்பமாய்ப் பெற்ற கன்னி” என்பதனோடு ஒப்பு நோக்கியுணரப் பாற்று. மேலும்,

“நீல மேனி வாலிழை பாகத்து

ஒருவன் இருதாள் நிழற்கீழ்

மூவகை உலகும் முகிழ்த்தன முறையே”

என்னும் பாடலிலும் உமையம்மையினை நீலமேனியுடையாள் எனக் கூறப்பட்டுள்ளமையையும் காண்க.

ஆன்மாக்களைப் 'பசு' எனக் கூறுதல் மரபு. அது போல இறைவனைப் 'பதி' எனக் கூறுதல் முறை. ஆனால் இறைவனைப் 'புலி' யெனக் கூறி, ஆன்மாக்களைப் 'பசு' வெனக் கூறுகிறார் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள். இறைவனைப் 'புலி' யெனக் கூறியமைக்குக் காரணமும் காட்டுகிறார். சிவபெருமான் 'அம்புலி' அணிந்துள்ளார். அம்புலி என்றால் சந்திரன், ஆதும்ட்டுமன்று, "வியாக்கிரபாதர்" எனப்படும் புலிப்பாதம் உடைய முனிவரால் வணங்கப்படுகிறார். (வியாக்கிரம்-புலி), தலையில் ஒரு புலியை அணிந்துள்ளார். புலிப்பாதம் உடைய முனிவரால் வணங்கப்படுகிறார். ஆகவே புலி என்னும் சொற்களோடு தொடர்புடைய சிவபிரான் ஒரு பெரும் தெய்வப்புலி என்கிறார் அவர். அந்தப்புலி பனிமலை இளமாணை (இமயமலை அரசன் புத்திரியாகிய இளம்மாணை) பரிவுறத் தொழுது மருவிய அதனால், பசு எலாம் மானின் வழியே வந்து புலியை அடையும் என்ற கற்பனையில்,

“புரிசடைக் கார்ட்டுள் ஆடவிட்டு இளவம் புலியினைச்
 சிறப்புலி யொடுகோட்
 புலிதொழ இருக்கும் ஒருபெருந் தெய்வப்புலி
 பனிமலை இளமாணைப்
 பரிவுறத் தொழுது மருவிய அதனால் பயமறச்
 சாதிகள் தனது
 பாங்கர் வந்து எய்தப் பெற்றதென் றறிந்து
 பசுவெலாம் மருவுறப் பெறுமே”

எனக் கூறுகிறார். புலிமாணை மருவியிருத்தலினால், அந்த மான் தனது இனமாகிய பசுக்கள் தன் பாங்கர் அடைந்து அதனால் அப்புலியை பயமற எய்தலாமென்பது, திருவருட்சத்தியானே ஆன்மாக்கள் சிவனை அடைய வேண்டும் என்னும் சைவசித்தாந்தம் நோக்கி என்க. பொய்ம்மையாள ராகிய மனிதரைப் பாடாது கடவுள்மீது பாடப்படுதலின் இது ஏற்புடையதாகின்றது. இவை கற்பனையில் செய்யப்பட்டாலும் இறைவனைப் பாடியமையின் பொருந்துவன வாயின. அபிராமி அந்தாதியிலும்,

“மனிதரும் தேவரும் மாயா முனிவரும் வந்துசென்னி
 குனிதரும் சேவடிக்கோமள மேகொன்றை வார்
 சடைமேல்
 பனிதரும் திங்களும் பாம்பும் பகீரதி யும்படைத்த
 புனிதரும் நீயும்என் புந்திஎந் நாளும் பொருந்
 துகவே” என.

இறைவனும் இறைவியும் ஒரே கட்டளைக் கலித்துறையில்
 பப்பாதி அடிகளை, அஃதாவது முதல் எட்டுச் சீர்களை
 இறைவியும், அடுத்த எட்டுச் சீர்களை இறைவனும் பங்கு
 கொள்ள, பின்நான்கு சீர்களையும் இருவரும் பங்கு கொண்
 டனர்.

ஆகவே, இறை (யில் ஒருபாதி உமையாக) ஒருவர்
 என்பதை,

“தன்னிலைமை மன்னுயிர்கள் சாரத் தரும்சத்தி
 பின்னமிலான் எங்கள் பிரான்”

என்னும் திருவருட்பயனாலும் உணர்க.

ஏகன் அநேகன்

“அம்மையே அப்பா, அம்மைப்பர், அர்த்தநாரீஸ்வரர், எங்கள் பிராட்டியும் எங்கோனும், பந்தணைவிரலியும் நீயும், தோடுடைய செவியன் என, அம்மையை முதலிற் குறிப்பிட்டுள்ளமை அம்மை மூலம் அப்பரை அடையலாம் எனக் காட்டுவதற்காகவே. எனவே, அப்பரை அடைவதே நோக்கம். அப்பரை அடைவதற்கு அம்மை மூலம் வழி காணல் உசிதம், என்பது கருத்து. திருக்கோவையாரில்,

“தவளத்த நீறணியும் தடந்தோளண்ணல் தன்னொரு
பால்
அவளத்தனாம் மகனாம் தில்லையான்” என,

தில்லையானின் ஒரு பாகத்தளாய் அமைந்த உமையம்மைக்குத் தந்தையாகவும் மகனாகவும் சிவன் அமைந்துள்ளமை காட்டப்பட்டது. அதற்கு விளக்கம் கூறிய உரையாசிரியர், “சிவதத்துவத்தினின்றும் சத்தி தத்துவம் தோன்றலின் அவளத்தனாமென்றும், சத்திதத்துவத்தினின்றும் சதாசிவதத்துவந்தோன்றலின் மகனாமென்றும் கூறினார். “இமவான் மகட்குத் தன்னுடைக் கேள்வன் மகன் தகப்பன் என்பதும் அப்பொருண்மேல் வந்தது” (திருவாசகம் திருப்பொற்சுண்ணம் - 13) எனக் கூறியுள்ளார். இவ்விளக்கவுரையில் முற்பகுதிக்கு “இமவான்மகட்கு, தன்னுடைக் கேள்வன் மகன் தகப்பன்” என்னும் பகுதி சற்றுப் பொருத்தமற்றது போலத் தெரிகிறது. ஏனென்றால், “இமவான் மகட்கு தன் உடைக் கேள்வன் மகன் தகப்பன் தமையன் எம்ஐயன்” என திருப்பொற்சுண்ணத்தில் வருகிறது. இது, “அப்பன் நீ அம்மை நீ” என்னும் அப்பர் திருத்தாண்டகத்தோடு ஒப்புமையுடையது போலத் தெரிகிறது. ‘மகன் தகப்பன்’ என்னும் தொடர், இதனோடு தொடர்புடையதாயினும் தன்னுடைக்

கேள்வன், தமையன் என்னும் தொடர்கள் ஒப்புமையின்
 றித் தெரிகின்றன. அன்றியும் சிவதத்துவத்தினின்றும் சத்
 திதத்துவம் தோன்றுமென்றும் சத்திதத்துவத்தினின்றும்
 சதாசிவதத்துவம் தோன்றுமென்றும் கூறியதனாலும் சதாசிவ
 தத்துவத்துக்கும் சிவதத்துவத்திற்கும் வேறுபாடு உண்மையா
 லும் ஐந்தொழிற் கருத்தாவில் ஒன்றாகிய சதாசிவதத்து
 வமே அவ்வண்ணம் தோன்றுமென்பதினாலும் சிவதத்துவத்
 துக்கு ஒரு முதன்மை காட்டப்படுகிறது. இம்முதன்மையே
 'தோடுடைய செவியன் என்பதில் செவியன் என்பதினாலும்
 புலனாகிறது. இதனைப் பின்பற்றிப் போலும், ஆறுமுக
 நாவலர் சைவவினா விடையில் உலகிற்கு கருத்தா 'சிவ
 பெருமான்' எனவும் சிவபெருமானின் சத்தி 'உமாதேவி
 யார்' எனவும் கூறியுள்ளார். "பந்தனை விரவியும் நீயும்
 நின்னடியார் பழங்குடில் தொறும் எழுந்தருளிய பரனே"
 என்பதில் நீயும் என அண்மைப்படுத்திக் கூறியதனாலும்
 'பரனே' என ஆண்பாலிற் கூறியதனாலும் 'ஒருவர்' என்
 பதை 'ஏகம்' என, கூறியுள்ளார் எனல் பொருந்தும்
 போலும்.

"ஏகம்" என்பதன் எதிர்ச்சொல், (ந + ஏகம்) அநே
 கம் எனப்படும். "நேர்ந்த மொழிப் பொருளை நீக்கவரும்
 நகரம் சார்ந்தது, உடலாகில் தன்னுடல்போம் சார்ந்தது
 தான் ஆவியெனில் தன்ஆவி முன்ஆகும்" என்னும் வட
 மொழி விதிக்கிணங்கப் புணர்ந்தது. 'ஏகம்' என்பதில்,
 சார்ந்தது, 'ஏ' என்பது. அது உயிர்; "உயிரானால் தன்
 ஆவி முன் ஆகும்", என்பதற்கு இணங்க 'ந' என்பது, 'அந்'
 என வரும். அது "ஏகம்" என்பதனுடன் சேரும் போது
 "அநேகம்" எனவரும். இது, "திருமேனி ஒன்றல்லன்"
 என்பதனோடு சம்பந்தம் உடையது. அஃதாவது திருமேனி
 ஒன்று (மட்டும்) அல்லாதவன், எனவே, இரண்டு முதலியதிரு
 மேனிகளை உடையவன், என்பது கருத்து. "அநேகன்" என்
 பதும் "ஒன்றல்லன் என்பதும் ஒரே பொருளின. "ஒன்றல்
 லன்" என்பதில் 'அல்' என்பது 'ஒன்று' என்பதை
 மறுக்க, 'அன்' என்னும் விகுதி இறைவன் என்னும் எழு
 வாய்க்குப் பயனிலையாயிற்று. அதுபோலவே 'ந' என்பது

“ஏகம்” ஆகிய ஒன்றினை மறுக்க, ‘அன்’ விசுதி இறைவன் என்பதற்கு பயனிலையாயிற்று. இதனால் இரண்டுக்கும் அன் இறுதியாயிற்று. இதனால் “ஏகன் அநேகன் இறைவன்” என்றாயிற்று. இது ஏக அநேக உருவினனாகிய இறைவன் அடி வாழ்க, என்னும் பொருள் தந்து உள்ளது. அன்றியும் வடமொழி ஒருமை, இருமை, பன்மை என்னும் மூன்று பால்களைக் கருதும். அதுபற்றி இறைவன் திருமேனி ஒன்று, இரண்டு, பல என்னும் மூன்று பால்களைக் கருதும். சிவன்; சிவனும் பார்வதியும் என்பன முறையே ஒருமைப்பால், இருமைப்பால் என்பவற்றைக் கருத மற்றையது பலவற்றையும் கருதும்.

இனி, அநேகன் என்பது, அநேக உருவாய ஒருவன் என்றவாறு, ஐந்து சதாக்கியங்களும்; சந்திரசேகரர், மாதங்காரி, காமாரி, திரிபுராரி, நீலகண்டர், கல்யாணசுந்தரர் உமாமகேசர், காளகண்டன், சலந்தராரி, பிச்சாடனர், கயமுகானுக்கிரகன், அர்த்தநாரீஸ்வரர், அரி அர்த்தர், காலாரி. சண்டேவரானுக்கிரகர், கங்காளன், வீரபத்திரர், ஏகதபாதகிராதர், சுகாசனர், சோமாஸ்கந்தர், சக்கரப்பிரதானர், நடேசர், தக்கிணாமூர்த்தி, இலிங்கோற்பவரர், இடபாருடர், ஆதிய சிவமூர்த்தங்கள் இருபத்தைந்தும்; விக்னேஸ்வரர், வைரவர் வீரபத்திரர் சுப்பிரமணியர், ஆகிய சிவகுமாரர் நால்வரும் பிரமா, விஷ்ணு, உருத்திரன் மகேஸ்வரன், சதாசிவன் முதலியோரும் துர்க்கை, இலக்குமி, சரஸ்வதி, இச்சாசத்தி ஞானசத்தி, கிரியாசத்தி முதலியோரும் சம்பந்தரை ஆட்கொளவந்த தோடுடைய செவியன், சுந்தரரை தடுத்து ஆட்கொளவந்த பிராமணர், மணீவாசகரை ஆட்கொளவந்து குருந்த மரநிழலில் எழுந்தருளியவர், மநுநீதி கண்ட சோழனை ஆட்கொளவந்தவர் முதலியோரும் “பந்தனை விரலியும் நீயும் நின்னடியார் பழங்குடில் தொழும் எழுந்தருளிய பரனாயும், நின்னடியார் பழங்குடில் தொழும் பல்வேறு வடிவம் தாங்கி, அஃதாவது ‘வழிபடும் உயிர்களின் பக்குவத்திற்கேற்பக் கொள்ளும் திருமேனி’ கொண்டு செம்மனச் செல்வி யாருக்கு கூலியாளாய் எழுந்தருளி அவர்களுக்கெல்லாம் பொருந்துமாறு அருள் செய்த வடிவங்கள் அனைத்தையும் உள்ளடக்கி “அநேகன்” என்றார் எனல் பொருந்தும் போலும்.

தேவர் குறளும் கோவையும்

“தேவர் குறளும் திருநான் மறைமுடிவும்
மூவர் தமிழும் முனிமொழியும் - கோவை
திருவா சகமும் திருமூலர் சொல்லும்
ஒருவா சகமென் றுணர்” என வரும் இப்பாடல்,

சைவசமய நூல்கள் சிலவற்றின் ஒருமைப்பாட்டைக் காட்டும் ஒளவை பாடல். இப்பாடலில் நான்கு வேதங்களின் முடிவுக்கும் மூன்று நாயன்மார்களின் பாடலுக்கும் அகத்திய முன்வரின் மொழிக்கும் முன்கூறப்பட்டுள்ளது தேவரின் குறள். தேவர் என்றது திருவள்ளுவரை. திருவாசகத்திற்கும் திருமூலர் திருமந்திரத்துக்கும் முன்கூறப்பட்டுள்ளது கோவை. கோவை என்றது திருக்கோவையாரை.

திருக்குறளில் பரிமேலழகரால் கூறப்பட்ட உரைப்பாயிரத்தில் ‘அந்திரன் முதலிய இறையவர் பதங்களும் அந்தமில்லின்பத்து அழிவில் வீடும் நெறியறிந்து எய்துதற்கு உரிய மாந்தர்க்கு உறுதியென உயர்ந்தோரால் எடுக்கப்பட்ட பொருள் நான்கு. அவற்றுள் வீடு என்பது சிந்தையும் மொழியும் செல்லாநிலைமைத்தாகலின் துறவறமாகிய காரண வகையாற் கூறப்படுவதல்லது, இலக்கண வகையாற் கூறப்படாமையின்’ எனக் கூறப்படுகிறது. அறத்துப்பாலில் காரண வகையாற் துறவறத்தின் மூலம் வீடும், அறம், பொருள், இன்பமென்பன அவ்வவ்வியல்களின் மூலமும் கூறப்பட்டிருத்தலின் உறுதிப் பொருள் நான்கும் திருக்குறளில் கூறப்பட்டனவாம். எனவே மக்கள் அனைவருக்கும் பயன்படுவது திருக்குறள். அதனால் ஏனைய நான்மறை முடிவு, மூவர் தமிழ், முனிமொழிகளின் முன்வைக்கப்பட்டது. அவை (நான்மறை முடிவு, மூவர் தமிழ், முனிமொழி என்பன) வீடுபேற்றுக்குரியவற்றை ஒரு வகையால் உணர்த்துவன. அறம், பொருள், இன்பங்களை உணர்த்துவன அல்ல.

திருக்கோவையார் திருவாசகம் என்னும் இரண்டையும் மணிவாசகப்பெருமானே பாடியுள்ளார். அவற்றுள் கோவை, பின்செய்யப்பட்டது என்பது, அவர் பாடிய திருவாசகத்தை அந்தணர் ஒருவர் தம்கைப்பட எழுதிய பின்பு, தில்லைப்பெருமானைப் பாட்டுடைத் தலைவராக வைத்து ஒரு கோவைப் பிரபந்தம் பாடுமாறு அந்த அந்தணர், அடிகளைக் கேட்க அவர் திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாரைப் பாடிக்கொடுத்தார் எனச் சரித்திரம் கூறலின் தெரிய வருகிறது. அங்ஙனமாகவும் கோவை திருவாசகத்தின் மூன் இப்பாடலில் வைக்கப் பட்டுள்ளது. கோவை அகப் பொருள் நூல். அகப் பொருள் நூல், புறப் பொருள் நூல் எனத் தமிழ் நூல்கள் இரண்டாக வகுக்கப்பட்டுள்ளன. அவையிரண்டும் இறுதியில் கடவுளை அடையும் மார்க்கத்தை உணர்த்துவன. அவற்றுள் மூன்று அகப் பொருள் நூல்கள் இறைவனை அடையும் வழியை உணர்த்தும் மார்க்கத்தைக் காட்டும் நெறியில் முன்னிற்பவை. கோவையும் அத்தகையதே. திருக்கோவையும் இந்த இரண்டு தன்மையும் அமைந்தது. அதனாலேயே, 'ஆரணம் காண் என்பர் அந்தணர்' எனவும் 'காமுகர் காம நன்னூல் என்பர்' எனவும் கூறப்பட்டுள்ளது. இலக்கணக் கொத்துரை ஆசிரியரும்,

“பல்காற் பழகினுந் தெரியா உளவேற்
தொல்காப்பியம் திருவள்ளுவர் கோவையார்
மூன்றினும் முழங்கும் ஆண்டினும் இலையேல்
வடமொழி வெளிபெற வழங்கும் என்க”

என்றார். அதுவும் அன்றி மேலும், “திருவைக் கோவைக்கும் கூட்டுக. மாணிக்கவாசகர் அறிவாற் சிவனே என்பது திண்ணம். அன்றியும் அழகிய சிற்றம்பலம் உடையார் அவர் வாக்கிற் கலந்திருந்த அருமைத் திருக்கையால் எழுதினார்” எனவும் கூறியுள்ளார்.

இவற்றின் மூலம் திருக்குறள், கோவை என்பவற்றின் மகிமை உணரப்படும். மேலும்,

“வள்ளுவர்சீர் அன்பர்மொழி வாசகம்தொல்

காப்பியமே

தெள்ளுபரி மேலழகன் செய்தவுரை - ஒள்ளியசீர்த்
தொண்டர் புராணம் தொகுசித்தி ஓராறும்
தண்டமிழின் மேலாந் தரம்”

என்றும் ஒரு பாடல் உண்டு. இதில் தொல்காப்பியம் இலக்
கணநூல், “சீர் அன்பர்மொழி வாசகம்” என்றது திருவா
சகத்தை. அதைச் சொல்லவே திருக்கோவையும் உடன்
அடங்கும். திருக்குறளுக்கு பரிமேலழகராற் செய்யப்பட்ட
உரையும் திருத்தொண்டர் புராணமும் சிவஞான சித்தியா
ரும் தமிழிலே சிறந்தவை. இனி, அபியுத்தர் என்
பவராற் பாடப்பட்டதென திருக்கோவையாரிற் சொல்லப்
பட்ட பாடலும் ஒன்று உண்டு. அது.

“உருவாகும் தமிழ்ச் சங்கத் தடம்பொய்கைத்

தோன்றி

யுயர்ந்தோங்கு மெய்ஞ்ஞான ஒளியைஉடைத் தாகி
மருவாருங் கிளவியிதழ் நானூ நாகி

மதுப்பொருள் வாய்மதிப் புலவர் வண்டா

யுண்ணத்

தருவாரும் புலியூரின் உலகுய்யக் குளிப்போன்

தடங்கருணை எனும்இரவி தன்கதிரால் அலருந்
திருவாத லூராளி திருச்சிற்றம் பலவன்

திருவடித்தா மரைசாத்துந் திருவளர் தாமரையே”

என்பது. திருக்கோவையாரில் முதலாவது பாடல் ‘திருவ
ளர் தாமரை’ என ஆரம்பிப்பது. அது தமிழ்ச்சங்கம்
எனும் பொய்கையில் தோன்றியது. அதில் தோன்றும் ஒளி
மெய்ஞ்ஞானம் என்னும் ஒளி. அதிலுள்ள நானூறு இதழ்
களும் நானூறு துறைகள். அதனை உண்ணும் வண்டுகள்
புலவர்கள் ஆய வண்டுகள். அது கருணை என்கின்ற சூரி
யனால் அலர்கிறது என அப்பாடல் வருணித்துக் கூறுகி
றது.

நல்வினை தீவினைகள்

“கேடும் பெருக்கமும் இல்லல்ல நெஞ்சத்துக்
கோடாமையே சான்றோர்க் கணி”

என்ற இக்குறளுக்கு, தீவினையாற் கேடும் நல்வினையாற் பெருக்கமும் யாவர்க்கும் முன்னே அமைந்து கிடந்தன. அவ்வாற்றையறிந்து அவை காரணமாக மனத்திலே கோடாமையே அறிவான் அமைந்தார்க்கு அழகாவது” என உரையும் கூறி, “அவற்றிற்குக் காரணம் பழவினையே; கோடுதல் அன்று” என விளக்க உரையும் கூறியுள்ளார் பரிமேலழகர்.

‘இல்லல்ல’ என்பதற்கு இல்லாதன அல்ல - உள்ளவையே, என்பதே பொருள். அதற்கு “யாவர்க்கும் முன்னே செய்த தீவினை நல்வினைகளுக்கேற்ப (பழவினையால்) இப்பிறவியில் பயன் முன்னமே யாரோ ஒருவரால் அமைந்து கிடந்தனவென்பது. அஃதாவது, ஒருயிர் செய்த வினையின் பயன் பிறிதோர் உயிர்க்கண் செல்லாமல் அவ்வுயிர்க்கே உரித்தாயிற்று என்பது. அவைகாரணமாகக் கோடுதலாவது அவை இப் பொழுது வருவனவாகக் கருதி கேடு வராமையைக் குறித்தும் பெருக்கம் வருதலைக் குறித்தும் ஒருதலைக்கண் நின்றல்” என விளக்க உரையும் கூறினர் பரிமேலழகர். ஒருதலைக்கண் நின்றல் என்பது ஒருபக்கச் சார்பாய் நின்றல். அஃதாவது, இப்பிறப்பிலே நாம் செய்யும் வெவ்வேறு வெறும் முயற்சிகளால் ஏற்படுகின்றன என்னும் எண்ணம். அது பொருந்தாது; அவற்றுக்கு பழவினையே காரணம் என்பது.

“நண்ணார்க்கு நலம் இலன் நண்ணினர்க்கு நல்லன்” என்ற திருவருட் பயனிலும் கூறப்பட்டது இதுவே. அதிலும் நலன்இலன், நல்லன் என்னும் இரண்டையும் இறைவந்

குரிய 'அன்' ஈற்றுப் பயனிலையாகக் கூறியிருப்பதனால் அதில் இறைவற்கும் ஆன்மாக்களுக்குரிய பங்கு உண்டென்பது உணர்த்தப்படுகிறது. அது,

“வகுத்தான் வகுத்த வகையல்லாற் கோடி
தொகுத்தார்க்கும் துய்த்தல் அரிது” என்ற குறள் மூலமும் புலனாகிறது. வகுத்தான் என்பதற்கு ‘தெய்வம்’ எனவும், துய்த்தல் - நுகர்தல், அரிது - உண்டாகாது எனவும் பொருள் கூறி “வெறும் முயற்சிகளால் பொருள்களைப் படைத்தல் அல்லது நுகர்தல் ஆகாது. அதற்கு ஊழ் வேண்டும் என்பதாயிற்று” என விளக்கமும் கூறியுள்ளார். ஊழ் என்பது இருவினைப்பயன் செய்தவனையே சென்று அடைவதற்கேதுவாய் நியதி.

ஆன்மாக்கள் தாம் செய்யும் நல்வினை தீவினைகளுக்கேற்ப அதனதன் பயனை மறுபிறவிகளில் அநுபவிப்பர். இதுவே ஆன்மாக்களின் செயலும்பயனும். ஆயின், அவற்றை (சஞ்சிதம் ஆகாமியம், பிராரத்துவம் ஆகியவற்றை) அநுபவிக்கும் ஒழுங்கை நெறிப்படுத்தல், அவற்றினை அநுபவிக்கத்தக்க உடம்பை அருளுதல் முதலாயின இறைவன் செயலெனக் கொள்ளுதற்கிடமுண்டு. இதனாற்றான் “எந்தை தான் இன்னன் என்றும் இன்னதாம் இன்னதாகி வந்திடான் என்றும் சொல்ல வழக்கு ஒருமாற்றம் இன்றே” என்றும் “எக்கிரமத்தினாலும் இறை செயல் அருளே” என்றும் கூறி அவ்வினைகளை அநுபவிக்கத்தக்க உடல்களையும் ஒழுங்கையும் அருளுவார் என்றும் சித்தியாரிற் கூறப்பட்டதும் காண்க.

‘இம்மைச் செய்தது மறுமைக்காம் எனும் அறவினை வணிகன் ஆய் அலன்’ என்னும் புறப்பாடற் பகுதியும் ஈண்டு நோக்கற்குரியது. மறுமையில் நல்ல பலனை அடைவோம் என்று கருதி இம்மையில் நன்மை செய்தல் தக்கது அன்று. மறுமையில் நன்மை அடைவோமென்று கருதி இப்பிறப்பில் நன்மை செய்தோமாயின் அது, அறவினை வணிகம் ஆகும். அது அறத்தை நாம் விலை பேசி விற்கும் வணிகத் தொழிலாய் முடியும். அதில், நாம் செய்வதைக்

காட்டிலும் விசேடபலன் கிடைக்கும் எனக் கருத இடமுண்டு. அப்படிப்பட்டவன் 'ஆய்' அலன் எனக் கூறினார். அதனால் நாம் ஏதும் நல்வினை செய்தால் அதை நாம் நல்வினை என்று கருதிச் செய்தல் ஆகாது என்பது கருத்து.

இனி, 'கொல்லாமை மேற்கொண்டு ஒழுகுவான் வாழ்நாள் மேற் செல்லாது உயிர் உண்ணும் கூற்று' என்னும் குறளின் விளக்க உரையிற் பரிமேலழகர் 'மிகப் பெரிய அறம் செய்தாரும் மிகப் பெரிய பாவஞ் செய்தாரும் முறைமையான் அன்றி இம்மை தன்னுள்ளே அவற்றின் பயன் அநுபவிப்பர், என்னும் அறநூற்றுணிப்பு பற்றி, இப்பேரறஞ் செய்தானும் கொல்லப்பட்டான். படானாகவே அடியிற் கட்டிய வாழ்நாள் இடையூறின்றி எய்துமென்பர்' வாழ்நாள்மேற் செல்லாது' என்றார். செல்லாததாகவே காலம் நீடிக்கும்; நீடித்தால் ஞானம் பிறந்து உயிர் வீடுபெறும் என்பது கருத்து' என்று பரிமேலழகர் கூறினார். இதனால் மிகப் பெரிய பாவஞ் செய்தார்க்கும் முன்கட்டியவாறன்றி ஆயுள் முடியும் என்று கொள்ளலாம். இதனையே வள்ளுவர் 'கொலையிற் கொடியாரை வேந்தொறுத்தல் பைங்கூழ்களை கட்டதனொடு தேர்' என்று கூறினார் போலும்.

'முறைமையான் அன்றி' என்று பரிமேலழகர் கூறியது இம்மைச் செய்தது மறுமைக்கேயாம் என்னும் முறை பற்றி என்க. எனவே, மறுபிறப்பில் நன்மை அடைவோமென எண்ணி அதனால் இப்பிறவியில் நன்மை செய்தல் பொருந்தாது. ஆகையாற்றான் 'இருள்சேர் இருவினையுஞ் சேரா' என்னும் குறளில், 'மயக்கத்தைப் பற்றி வரும் நல்வினை, தீவினை என்னும் இரண்டு வினைகளும்' என உரையிலும், 'நல்வினையும் பிறவிக் கேதுவாகலான் இருள்சேர் இருவினையும் சேரா' என்று விளக்க உரையிலும் கூறினார். இதனாலேயே நல்வினையை பொன்விலங்கு எனவும் கூறுவர். இப்பிறப்பில் பல நன்மைகளைச் செய்பவர்களே அதன் பயனாய் மறுமையில் இந்திரன் முதலிய இறையவர் பதங்கள் எய்துவர். அந்தமில் இன்பத்து அழிவில் வீடு எய்துவார், இது நல்வினை, இஃது தீவினை எனக் கருதிச் செய்யார் என்க.

இனி, விருந்தோம்புதலே இல்லறத்தார்க்குச் சிறப்புடையதாகிய அறம். மிகப் பெரிய அறம் எனச் சொல்லப்பட்ட அறம், அதுவே போலும். 'முகன் அமர்ந்து நல்விருந்தோம்புவான் இல்' என்பதில் 'நல்விருந்து' என்பதற்கு பொருள் கூறிய பரிமேலழகர், 'தக்கவிருந்து' எனக் கூறி, 'தகுதி' என்பதற்கு 'ஞான ஒழுக்கங்களால் உயர்ந்த' என விளக்க உரையும் கூறினார்.

ஆன்முலையறுத்தல், மகளிர் கருச்சிதைத்தல், பார்ப்பார்த் தபுத்தல் முதலியன மிகப் பெரிய பாவங்களாம். அதனைச் செய்தோர்க்குக்கு கழுவாயும் உள. ஆனால் 'செய்தி கொன்றோர்க்கு உய்தியில்லென அறம் பாடிற்றே' என்கிறார் ஆலத்தூர் கிழார். இங்கே 'அறம்' எனப்பட்டது, திருக்குறளை. எனவே, விருந்தோம்புதல், செய்ந்நன்றி மறவாமை முதலிய ஞான ஒழுக்கங்களால் மேம்பட்டோர்க்குச் செய்யும் நல்விருந்து, மிகச் சிறந்தது என்க.

"உயிர்கள் எல்லாம் விழைவது இன்பமே. அது இம்மையின்பம், மறுமையின்பம், பேரின்பம் என மூவகைப்படும். இம்மையின்பம் இல் வாழ்க்கையிலே பெறும் இன்பம். மறுமை இன்பம், இப்பிறப்பின் நல்வினைக்குரியதாக மறுபிறப்பில் எய்தும் இன்பம். பேரின்பமாவது பேராவியற்கையில் எய்தும் நிலைத்த இன்பம்" எனக் கூறுவாரும் உளர். அதனை இம்மையின்பம் 'இவ்வாழ்க்கையில் பெறும் இன்பம்' என்னாது இவ்வாழ்க்கையில் பெறும் இன்பமென்றும்' மறுமையின்பம் இப்பிறப்பில் நல் வினைகளுக்குரியதாக மறுபிறப்பில் எய்தும் இன்பம் என்னாது மானுடராய்ப் பிறந்திடும் மறுபிறப்பிலோ, அல்லது தேவர்களாகப் பிறக்கும் பிறப்பிலோ எய்தும் இன்பம் எனவும் கூறுதல் பொருந்தும் போலும். ஏனெனில், நன்மை மிததியால் நாம் தேவராய் பிறத்தலும் உளவாகலாம் அல்லவா? அத்தேவர்களைக் காப்பாற்றவன்றோ அறுமுகவன் தோன்றினான். இந்திரன் அகலிகையை விரும்பியது போன்ற தீவினையும் செய்யலாம் அல்லவா? இதனால் 'இந்திரனே சாலுங்கரி' என்றோதப்பட்டதும் காண்க.

இனி, 'முகன் அமர்ந்து நல்விருந்தோம்புவான்' என்பதில் 'நல்விருந்து' என்பதற்கு 'தக்க விருந்து' எனவும் 'சொல்விருந்தோம்பி' என்னும் குறளில் 'நல்விருந்து' என்பதற்கு 'எய்தா விருந்து' எனவும் பொருள் கூறிய பரிமேலழகர் தகாவிருந்து என மற்றொருவகை விருந்தையும் எண்ணியதாயிருத்தல் வேண்டும். அத்தகாவிருந்தே ஞான ஒழுக்கங்களால் உயர்ந்தோர் அல்லாதோரையும் (அடங்காதோரையும்) *ருதுதல் வேண்டும்.

'பாத்திரமறிந்து பிச்சையிடு' என்பது ஒரு பழமொழி. இந்தப் பழமொழி தருதியானவருக்கே பிச்சையைக் கொடு என்பதை உணர்த்துகிறது. அங்ஙனமின்றி மற்றையவர்களுக்குக் கொடுக்கும் தானத்தினால் என்ன பயன் உண்டாகும் என்பதை இந்தப்பாடல் உணர்த்துகிறது. அந்தப்பாடல் இது;

“அடங்கவர்க் கீந்த தானப்பயத்தினால் அலறும்முந்நீர்
தடங்கடல் நடுவுள் தீவு பலவுள அவற்றுள் தோன்றி
உடம்பொடு முகங்கள் ஒவ்வார் ஊழ்கனிமாந்தி

வாழ்வர்

மடங்கலஞ் சீற்றத்துப்பின் மானவேல் மன்னரேறே’
என்பது. — சுவகசிந்தாமணி

திருக்குறளை சமய நூல்களுடன் சேர்த்து, அவற்றுள்ளும் முதன்மையான இடம் கொடுத்து 'தேவர் குறளும்.' எனவும் 'வள்ளுவர்' எனவும் கூறியது ஏன் என்பதற்கு 'நல்வினை தீவினைகள்' என்னும் கட்டுரை மூலம் ஒருவாறு விளக்கம் தரப்பட்டுள்ளது. அடுத்த கட்டுரையிலும் காண்க.

திருக்குறளும் பரிமேலழகர் உரையும்

திருக்குறளில் முதலாவதாகிய அறத்துப்பாவில் பாயிரவியல், இல்லறவியல், துறவறவியல், ஊழியல் என நான்கு இயல்கள் உள. பாயிரம் என்பது வரலாறு; பாயிரவியலில் 'கடவுள் வாழ்த்து' முதல் 'அறன் வலியுறுத்தல்' ஈதாகிய நான்கு அதிகாரங்கள் உண்டு. அடுத்து வருவதாகிய 20 அதிகாரங்களும் 'இல்லறவியல்' ஆகும். மற்றைய 13 அதிகாரங்களும் 'துறவறவியல்' எனப்படும். எஞ்சிய ஓர் அதிகாரம் 'ஊழியல்' எனப்படும்.

துறவறமாவது 'இல்லறத்தின் வழுவாதொழுகி, பிறப்பினை அஞ்சி வீடுபேற்றின் பொருட்டுத் துறந்தார்க்குரித்தாய அறம்' என்பது பரிமேலழகர் கூற்று. துறவறத்தில் 'அருளுடைமை' முதல் 'கொல்லாமை' இறுதியாய ஒன்பது அதிகாரங்களும் 'விரதம்' எனவும், ஏனைய நான்கு அதிகாரங்களும் 'ஞானம்' எனவும் வகுக்கப்பட்டன. விரதம் என்பது இன்ன அறம் செய்வல் எனவும் இன்ன பாவம் ஒழிவல் எனவும் தம் ஆற்றலுக்கேற்ப வரைந்து கொள்வன. விரதத்தினால் 'வினை மாசு தீர்ந்து அந்தக் கரணங்கள் தூய்மை அடையும்' எனக்கூறுவர் பரிமேலழகர்.

விரதம் கூறும் ஈற்று அதிகாரமாகிய 'கொல்லாமை' என்னும் அதிகாரத்து உள்ள,

"நன்றாகும் ஆக்கம் பெரிதெனினும் சான்றோர்க்குக்
கொன்றாகும் ஆக்கம் கடை"

என்னும் குறளுக்கு, 'தேவர் பொருட்டு வேள்விக்கண் கொன்றால் இன்பம்கும் செல்வம் பெரிதாம் என்று இல்வாழ்வார்க்குக் கூறப்பட்டதாயினும் துறவான் அமைந்தார்க்கு ஓர் உயிரைக் கொல்லவரும் செல்வம் கடை' எனப்

பொருள் கூறி, மேலும் அதன் விளக்கவுரையில் 'இன்ப மிகும் செல்வமாவது தாமும் தேவராய் துறக்கம் சென்று எய்தும் செல்வம்; அது சிறிதாகலானும் பின்னும் பிறத்தற்கு ஏது ஆகலானும் வீடாகிய ஈறில் இன்பம் எய்துவார்க்குக்கடை எனக் கூறப்பட்டது' எனவும் பரிமேலழகர் கூறியுள்ளார்.

ஏனைய நான்கு அதிகாரங்களால் ஞானம் கூறப்பட்டது. 'ஞானம் என்பது வீடுபயக்கும் உணர்வு'. ஞானத்துக்குரிய முதலாம் அதிகாரம் நிலையாமை என்பது; அஃதாவது, தோன்றிய பொருள் அனைத்தும் நிலையற்றன என்னும் நிலையாமையை உணர்த்துவது அவ்வதிகாரத்தின் இறுதிக் குறள்,

“புக்கில் அமைந்தின்று கொல்லோ உடம்பினுள்
துச்சில் இருந்த உயிர்க்கு” என்பது.

உடம்பினுள் ஒதுக்கிடம் தேடி ஒதுங்கியிருந்த உயிருக்கு நிலையானதொரு 'இல்' இதுகாறும் அமைந்ததில்லைப் போலும். எனவே, நிலையான 'இல்' இல்லை; ஆகையால் உயிரோடு எப்போதும் நிற்பதோர் உடம்பு இல்லை என்பது அறியப்பட்டது.

அதன் பின்னர், அகமாகிய உடம்பின் கண்ணும் புறமாகிய செல்வத்தின் கண்ணும் உளதாம் பற்றினைத் துறத்தல் வேண்டும் என்னும் துறவு கூறப்படுகிறது. அதில்,

“யான் எனது என்னும் செருக்கறுப்பான் வானோர்க்கு
உயர்ந்த உலகம் பெறும்”

என்பது ஒரு குறள். அஃதாவது “தான் அல்லாத உடம்பை 'யான்' எனவும் தன்னோடு இயைபு இல்லாத பொருளை 'எனது' எனவும் கருதி (அகங்காரா மமகாரமாகிய) செருக்குகளை அறுப்பவன் தேவருஞ் சேர்தற்கரிய வீட்டுலகத்தை எய்துவன் என்றும், அவை “தேசிகர்பாற் பெற்ற உறுதி மொழிகளாலும் யோகப் பயிற்சியாலும் உளதாம்” என்றும் கூறியுள்ளார்.

இனி, ஞானத்தின் மூன்றாவது அதிகாரமாக 'மெய்யுணர்தல்' கூறப்பட்டது. "அஃதாவது, வீட்டையும் அதன் காரணங்களையும் விபரீத உணர்வோ அன்றி ஐய உணர்வோ இன்றி அறிவது. ஒன்றைப் பிறிது ஒன்றாகத் துணிவது மயக்கம்; அல்லது விபரீதம் எனப்படும். இதுவோ அதுவோ என்று ஐயுற்று நிற்பது 'ஐய' உணர்ச்சியாகும். இவ்விரண்டு நிலையினின்றும் நீங்கி உண்மையுணர்தல் மெய்யுணர்தலாகும். இதனையே,

"கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார் தலைப்படுவர்
மற்றீண்டு வாரா நெறி"

என்னும் குறள் வலியுறுத்துகிறது. இதில் கற்றீண்டு மெய்ப்பொருள் கண்டார், என்பதனால் தேசிகர் இடத்து உபதேச மொழிகளைப் பலகாலும் கேட்டு அதனால் மெய்ப்பொருளை உணர்ந்தவர் என்பது பெறப்பட்டது. அவர் மீண்டும் இப்பிறப்பின்கண் வாராத நெறியை எய்துவர் என்பது கூறப்பட்டது. ஈண்டு வாராத நெறி என்பது வீட்டு நெறியை.

வீட்டிற்கு நிமித்த காரணம் ஆய முதற் பொருளை உணர்த்தும் உபாயம் மூன்று. அவை கேள்வி, விமரிசம், பாவனை என்பன. அவற்றுள் கேள்வியாவது தேசிகரிடத்து உபதேச மொழிகளைக் கேட்டு உணர்வது. கேள்வி இக்குறளின் மூலம் சொல்லப்பட்டது.

இனி

"ஓர்த்துள்ளம் உள்ளது உணரின் ஒருதலையாப்
பேர்த்துள்ள வேண்டா பிறப்பு"

என்பது.

"அங்ஙனம் கூறப்பட்ட உபதேச மொழிப்பொருளை ஒரு வனுள்ளம் அளவைகளாலும் பொருந்துமாற்றானும் தெளிய ஆராய்ந்து அதனால் முதற் பொருளை உணருமாயின் அவனுக்கு பிறப்புளதாக நினைக்க வேண்டா" என உரை கூறியுள்ளார் பரிமேலழகர்.

"அளவைகளாவன; பொறிகளால் காணும் காட்சியும், குறிகளால் உய்த்து உணரும் (யாண்டுப்புக்கை ஆண்டுத்தீ

எனும்) அனுமானமும் கருத்தாமொழியாகிய ஆகமும்'' என மூன்று எனவும் மேலும் பெர்ருந்துமாறாவது இது கூடும், இது கூடாது எனத் தன்கண்ணே தோன்றுவது (தானே முடிவு செய்வது) எனவும் கூறியுள்ளார். இதுவே விமரிசம் எனப்படும். அஃதாவது தானே ஆராய்ந்து உண்மை காணல். இனிப்பாவனை,

“பிறப்பு என்னும் பேதைமை நீங்கச் சிறப்பென்னும்
செம்பொருள் காண்ப தறிவு” என்பது.
இது, பிறவிக்கு முதற் காரணமாகிய (பேதைமை என்னும்) அவிச்சை கெட வீட்டிற்கு காரணமாய செவ்விய பொருளைக் காண்பதே ஒருவருக்கு மெய்யுணர்வாவது என்பதனைத் தெரிவிக்கிறது. எப்பொருளினும் சிறந்தது ஆகலான் வீடு, ‘சிறப்பு’ எனப்பட்டது. “தோற்றக்கேடுகள் இன்மையின் நித்தமாய், நோன்மையால் தன்னை ஒன்றுங் கலத்தல் இன்மையின் தூய்தாய், தான் எல்லாவற்றையும் கலந்து நிற்கின்ற முதற்பொருள் விகாரமின்றி எஞ்ஞான்றும் ஒரு தன்மைத்தாதல் பற்றி அதனைச் ‘செம்பொருள்’ என்றார். உயிர் தன் அவிச்சை கெட்டு அதனோடு ஒற்றுமையுற்று இடைவிடாது பாவித்தலே ‘காண்பது’ என்பது.

உயிர் உடம்பின் நீங்கும் காலத்து அதனால் யாதொன்று பாவிக்கப்பட்டது, அஃது அதுவாய்த் தோன்றும், என்பது எல்லா ஆகமங்கட்கும் துணிபு ஆகலின், வீடெய்துவார்க்கு அக் காலத்து பிறப்பிற்கேதுவாய பாவனை கெடுதற் பொருட்டு கேவலப் பொருளையே பாவித்தல் வேண்டும். அதனை முன்னே பயிறலால் ஆய இதனின் மிக்க உபாயம் இல்லை என்பது அறிக’ எனப் பரிமேலழகர் இக்குறளில் விளக்கஉரையிற் கூறியுள்ளார். இதுவே விமரிசத்துக்கு அடுத்த பாவனை என்பது.

‘கான மயிலாடக் கண்டிருந்த வான்கோழி
தானு மதுவாகப் பாவித்து’ என்பதில் வரும் ‘பாவித்து’ என்பது போன்றது தான் இங்கே கூறப்பட்ட பாவனை.

இப்பாவனையால் வான்கோழி மற்றைய பிறவி ஒன்றில் மயில் ஆகலாம். அது பிறவிக்கு ஏதுவாய பாவனை, அதனாலேதான் பிறப்பிக்கு ஏதுவாய பாவனை கெடுதற் பொருட்டு கேவலப் பொருளையே பாவித்தல் வேண்டும் என்றார். அது தன்னை (ஆன்மாவை) கடவுள் உணர்ச்சி யோடு ஒற்றுமையுடையதாகப் பயில்தல்; அதனோடு ஒற்றுமை உற இடையறாது பாவித்தல். கடவுளோடு கலப்பது யாதொன்றுமில்லை; ஆகையால் கடவுள் நோன்மையானவர்; அதுவே 'நோன்மையால் தன்னை ஒன்றுங்கலத்தில் இன்மையால் தாய்தாய்' என முன்னர் கூறப்பட்டது மென்சு. கேவலம் என்பது தனிமை.

இன்னும் மெய்யுணர்தல் என்னும் அதிகாரத்து,

'சார்புணர்ந்து சார்பு கெட ஒழுகின் மற்றழித்துச் சார்தரா சார்தரு நோய்' என்றும் குறளில், 'சாரும் இடத்தையும் சார்வன வற்றையும் ஆகு பெயரான் சார்பு' என்றார் எனவிளக்கவுரையிற் கூறி, 'சார்பு உணர்ந்து' என்பதற்கு 'எல்லாப் பொருள்களுக்கும் சார்பாய அச்செம்பொருளை உணர்ந்து' எனவும், மற்றைய 'சார்புகெட ஒழுகின்' என்பதற்கு சார்வனவாகிய இருவகைப் பற்றும் 'அற ஒழுக்கல்லாநாயின்' எனவும் பொருள் கூறப்பட்டது. 'கெட' என்பதற்கு 'அற' எனப் பொருள் கூறினார். இருவகைப்பற்று என்றது, நல்வினை தீவினை ஆகிய இருவகைப்பற்றுக்களை, நல்வினையும் பிறவிக்கு காரணமாதலின் அதனையும் கூறினார். ஈற்று அடியை 'சார்தருநோய் அழிந்து மற்றுச்சார்தரா' எனக்கொண்டு கூட்டி 'அவனை முன்சாரக் கடவனவாய் நின்ற துன்பங்கள் அவ்வுணர்வு ஒழுக்கங்களை அழித்து பின்சாரமாட்டா' எனவும் கூறினார்.

'ஒழுக்கம்' என்றது 'யோகநெறி ஒழுகுதலை'. சாரக் கடவனவாய் நின்ற துன்பங்களாவன, பிறப்பு அநாதியாய் வருதலின் உயிரான் அளவின்றி ஈட்டப்பட்ட வினைகளின் பயன்களுள் இறந்த உடம்புகளால் அனுபவித்தனவும் பிறந்த உடம்பான் முகந்து நின்றனவும் ஒழியப் பின்னும் அநுபவிக்கக் கடவனவாய்க் கிடந்தன. அவை, விளக்கின் முன் இருள்போல ஞானயோகங்களின் முன்னர்க் கெடுதலான்

‘அழித்துச்சார்தரார்’ என்றார், அலை ஞான ஒழுக்கங்களின் முதிர்ச்சியுடைய உயிரைச் சாரமாட்டாமையானும் வேறு சார்பு இன்மையாலும் கெட்டுவிடும் என்பது, இதனால் கூறப்பட்டது’ என விளக்க உரையும் கூறினார்.

மெய்யுணர்தலின் இறுதிக்குறளாகிய,

“காமம் வெகுளி மயக்கம் இவைமூன்றன்
நாமம் கெடக்கெடும் நோய்” என்பதில்

ஞான ஒழுக்கங்களின் முதிர்ச்சியுடையார்க்கு இம் மூன்று குற்றங்களினுடைய பெயரும் கூடக் கெடுதலான் வினைப் பயன்கள் உளவாகா என்றும், இதில் ‘மயக்கம்’ என்பதற்கு ‘அவிச்சை’ என்றும் பொருள் கூறினார். காமம் என்பது ஆசை. அது ‘விழைவு’ எனவும், ‘வெகுளி’ என்பது கோபமாதலின், ஆசைப்படும் பொருள் கிடைக்காதவிடத்து அது பற்றி உண்டாகும் கோபம் ‘வெறுப்பு’ எனவும் கூறப்பட்டன. இடையறாத ஞானயோகங்களின் முன்னர் இக்குற்றங்கள் மூன்றும், காட்டுத்தீ முன்னர்ப் பஞ்சுத்துய் போலும் ஆகலின், இவை மூன்றன் நாமங்கெட ‘என்றார். காரணமாய் இக்குற்றங்களைக் கெடுத்தார் காரியமாகிய இருவினைகளைச் செய்யாமையின் அவர்க்கு வரக்கடவதுன்பங்களாயில்லை’ என விளக்கமும் தந்தார்.

எனவே, ‘மெய்யுணர்ந்தார்க்கு நிற்பன எடுத்த உடம்பும், அது கொண்ட வினைப்பயன்களும்’. ஆகையால், அவ்வுடம்பும் அதுகொண்ட வினைகளும் பழைய உணர்ச்சி வசத்தால் அவிச்சை தோன்ற அவா தோன்றும். எனவே, அவாவறுத்தல் வேண்டும். அவாவறுத்தலுடன் துறவறவியலை முடிவு செய்கிறார். அவாவறுத்தல் என்றும் அதிகாரத்தில்.

“வேண்டுங்கால் வேண்டும் பிறவாமை மற்றது

வேண்டாமை வேண்ட வரும்” என்னும் குறளுக்கு பின்வரும் உரை கூறினார். பிறப்புத் துன்பமாதலை அறிந்தவன் ஒன்றை (வேண்ட) வேண்டின் பிறவாமையை (வேண்ட) வேண்டும். அப்பிறவாமையான ஒது பொருளையும் அவாவாமையை (விரும்பாமையை) வேண்ட அவனுக்குத்தானே (தானாகவே) உண்டாகும். எனவே, எதையும் (இறையிடம்) வேண்ட வேண்டியதில்லை என்பது

கருத்து. மேலும் இதனையே வலியுறுத்துவார் போன்று அடுத்த குறளில்.

“வேண்டாமையின் விழுச்செல்வம் ஈண்டில்லை
ஆண்டும் அஃதொப்ப தில்” எனக் கூறுகிறார்.
‘அன்ன’ என்பது ஒப்பான என்பது. ‘விழுச்செல்வம்’ என்பது
மேலான செல்வம். ‘ஈண்டு’ - இவ்வுலகம்; ‘ஆண்டும்’
என்பது துறக்கத்தின் கண்ணும் என்னும் பொருளது. ஆகவே
வேண்டாமையின் செல்வம் இரண்டு உலகத்திலும்
இல்லை எனக் கூறினார். ‘ஈசனோடாயினும் ஆசை அறு
மின்’ என்றார், பிறரும்.

திருவள்ளுவர் வீட்டு நெறியை நிலையாமை, துறவு,
மெய்யுணர் தல், அவாவறுத்தல் என்னும் நான்கு அதிகாரங்
களாலேயே அமைத்தார். நிலையாமையில் வாத, பித்த,
சிலேட்டுமங்களாகிய நோய்க்கு இருப்பிடமாய் உடலில்
ஓதுங்கியிருந்த உயிருக்கு நிலையாய் எப்பொழுதும் தங்கியி
ருக்கும் வீடு அமையவில்லைப் போலும். அப்படி அமைந்
திருந்தால் ஓதுக்கிடமாய் பலவாகிய நோய்களுடன் தங்கி
யிராது. எனவே, நிலையானதொரு வீடு உயிருக்கு இல்லை.

தானல்லாத உடம்பை ‘யான்’ என்றும் தன்னோடு
இயைபு அற்ற பொருளை ‘எனது’ என்றும் கருதி அவற்
றிலேயுள்ள பற்றினைத் துறப்பான் மற்றீண்டுவாரா நெறி
யாகிய ‘வீட்டை’ அடைவான்.

பிறவி துன்பம் மிக்கது. அது அவிக்கை என்னும் மயக்
கத்தால் உளவாவது. வீடே, நிரதிசயவிற்பம் பயப்பது.
அதற்கு நிமித்த காரணம் ஆய முதற் பொருளை உணர்வ
தற்கு உபாயங்கள் கேள்வி, விமரிசணம், பாவனை என்பன.
கேள்வி, குரு உபதேசத்தால் உளவாகும். அளவைகளாலும்
பொருந்துமாற்றாலும் ஆராய்வது விமரிசணம் ஆகும்.
பாவனை என்பது தனிப்பொருளை-இறைஉணர்வைப் பாவித்
தல். எனவே, மெய்யுணர்ந்தாருக்கு எடுத்த உடம்பும் அது
கொண்ட வினைப்பயனுமே உளவாம். அவை மெய்யுணர்

வினால் இலவாகும். பழைய உணர்ச்சிவசத்தால் அவா
தோன்றும். அதையும் அறுக்க வேண்டும் என்றார்.

இக்காரணங்களாலேயே குறள், 'தேவர் குறளும்'
எனச் சமய நூல்களுட் சிறப்புடையதென முதலிலும், இக்
குறளுக்கு உரை செய்ததாய் தெள்ளத் தெளிந்த தமிழில் செய்
யப்பட்டனமயான் "தெள்ளு பரிமேலழகன் செய்த உரை"
எனப்பட்டதெனவும் கொள்ளப்பட்டு அந்நூற்கு உரை
செய்தார் பதினமருள்ளும் சிறந்த உரையாய் பரிமேலழ
கர் செய்த உரையும் சமயநூல்களுட் சிறப்பிக்கப் பெற்றன.
பரிபாடல் என்னும் நூலுக்கும் பரிமேலழகரே உரைசெய்தார்.

குறவறம் 13 அதிகாரம்

வீரதம் (9 அதிகாரம்) (அருள் உடமை - புலால்- மறுத்தல் முதலாக கொல்லாமை ஈறாக 9 அதிகாரங்கள்)	ஞானம் (4 அதிகாரம்)
---	--------------------

நிலையாமை [புக்கில் அமைந்- -தின்று) (340)	துறவு (யான் -எனது) (346)	மெய்யுணர்தல் (கற்றிண்டு) (356) (ஓர்த்துள்ளம்) (357)	அவாவறுத்தல் (வேண்டுங்கால்) (362) (வேண்டாமை) (363)
 (பிறப்பு என்னும்) (358)			
 (சார்புணர்ந்துசார்பு) (359)			
 (காமம், வெகுளி) (360)			

திருக்கோவையாரும் ஞானப்பொருளும்

திருக்கோவையாருக்கு திருச்சிற்றம்பலக்கோவையார் என்பது மற்றொரு பெயர். அது திரு + சித் + அம்பலம் எனப்பிரிக்கப்பட்டு, திரு ஞான அம்பலம் எனப் பொருள் கொள்ளப்படும். அம்பலம் என்பது வெளி; அஃதாவது, சிவபெருமான் நடனமாடும் அரங்கு. திருவென்பது, கண்டாரால் விரும்பப்படும் தன்மை. சிற்றம்பலம் என்பது, பேரம்பலத்தை நோக்கி எழுந்தது அன்று.

இது.

மற்றின்பம் உண்டென்பது அன்றுஆல் இவள்தர
வந்த இன்பம்
சிற்றின்ப மென்பது தென்வெங்கை வாணர்
திருநடனம்
உற்றின்பம் செய்யும் சிதாகாசம் தன்னை
உணர்வுடமை
பெற்றின்பம் எய்தினர் சொல்வர் சிற்றம்பலப்
பேர்புனைந்தே'

என்பதை நினைவூட்டுகிறது. சிவப்பிரகாச சுவாமிகளால் பாடப்பெற்ற திருவெங்கைக்கோவை என்னும் நூலில் உள்ளது. தலைவன் தலைவியின்பாற் பெற்ற இன்பத்தைச் சிற்றின்பமென்று கூறுவது தென்வெங்கை வாணர் நடனம் செய்கின்ற சிதாகாசத்தை சிற்றம்பலம் என்று கூறுவது போன்றது. இந்நூல், கதைபோன்று தொடர்ச்சியாக உள்ளது; ஆகையால், கோவை எனப்படும் பிரபந்தம் ஆயிற்று.

'நரியைக் குதிரை செய்வானும்' என, நாவுக்கரசர் தேவாரத்துள் பாடியதனால் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளுக்கு இதன் ஆசிரியராய மாணிக்கவாசகசுவாமிகள் முற்பட்டவர் எனக்கொள்ள இடம் உண்டாகிறது. சிற்றம்பலக்கோவை பற்றிப்பாடிய பிற்காலத்து அறிஞர்,

“ஆரணம் காண் என்பர் அந்தணர், யோகியர்
 ஆகமத்தின்
 காரணம் காண்என்பர், காமுகர் காம நன்னூல
 தென்ப
 ஏரணங்காண் என்பர் எண்ணர், எழுத்தென்பர்
 இன்புலவேர்
 சீரணங்காய சிற்றம்பலக்கோவையைச் செப்பிடினே’
 எனப்பாடியுள்ளார்

ஆரணம் என்பது வேதம். அந்தணர் - அழகிய தட்பத்தி
 னையுடையார்; வேதாந்தத்தையே மேற்கொண்டு பார்ப்
 போர்; அறவோர்; அருளுடையோர் என்பது கருத்து. ஏர
 ணம் - எண், தருக்கம், நியாயசாத்திரம் என்னும் பொருள்கள்
 உடையது. எண்ணர் - எண்ணூல் (தருக்கநூல்) வல்லார்.
 எழுத்து - இலக்கணநூல் வல்லார்.

இவ்வாறு அந்தணர், யோகியர் ஆகிய மேன்மக்கள
 லும் மற்றைய அறிஞர் பெருமக்களாலும் வெவ்வேறு
 விதமாகக் கணிக்கப்பட்ட திருக்கோவையாரைப் பயின்று
 அதனுட்பொருளைக் காணமுடியாத தன்மை உடையோ
 ரைப்பற்றி நம்பியாண்டார்நம்பி,

“வருவாசகத்தினின் முற்றுணர்ந்தோவை வண்தில்லை
 மன்னைத்
 திருவாதவூர்ச் சிவபாத்தியன் செய்திருச்சிற்றம்பலப்
 பொருளார் தருதிருக்கோவை கண்டேயும்மற்றப்
 பொருளைத்
 தெருளாத உள்ளத்தவர் கவிபாடிச் சிரிப்பிப்பரே’
 எனப்பாடியுள்ளார்.

“கண்டேயும் மற்றப் பொருளைத் தெருளாதவர்” என்
 பது கண்டும் அதன் உண்மைப்பொருளை அறியாதவர்
 என்பது கருத்து. அவர்களை, ‘கவிபாடிச் சிரிப்பிப்பரே’ எனப்
 பாடியிருப்பதன் மூலம் அவர்கள் சிரிக்கப்பட வேண்டிய
 வர்கள்; இழிவு செய்யப்படத்தக்கவர்கள் என்று கூறினார்.
 அது அங்ஙனமாக;

“தில்லை மூதூர்ப் பொதுவினிற் றோன்றி
 எல்லையில் ஆனந்த நடம்புரி கின்ற
 பரம காரணன் திருவருள் அதனால்
 திருவாத வூர்மகிழ் செழுமறை முனிவர்
 ஐம்பொறி கையிகந் தறிவா யறியாச்
 செம்புலச் செல்வர் ஆயினர், ஆதவின்
 அறிவனூற் பொருளு உலகநூல் வழக்குமென
 இருபொருள் நுதலி எடுத்துக் கொண்டனர்
 ஆங்கவ் விரண்டனாள்.
 ஆகம நூல்வழி நுதலிய ஞான
 யோகநுண் பொருளை உணர்த்து தற்கரிது
 உலகநூல் வழியின் நுதலிய பொருளெனும்
 அலகில் தீம்பாற் பரவைக் கண்ணெம்
 புலனெனும் கொள்கலன் முகந்த வகைசிறிது
 உலையா மரபின் உரைக்கற் பாற்று” என்பது,

திருக்கோவை உரையாசிரியால் நுதலிப்புருதல் என்
 னும் முறைமையான் அமைக்கப்பட்ட அகவற்பாவின ஒரு
 பகுதியாகும். இதில் ‘திருவாதவூர் மகிழ் செழுமறைமுனிவர்’
 என்பது மணிவாசகரை. அவர் ஐம்பொறிகளையும் அடக்கி
 அறிவே உருவான, நம்மால் அறியமுடியாத செம்மையா
 கிய அறிவினை உடையவர் ஆகையால், ஆகமநூல் வழியும்
 உலகநூலாகிய தொல்காப்பிய நூல் வழியுமாய இருவகைப்
 பொருள் வழியிலும் இந்நூலையாத்துள்ளார். அவ்விருவழி
 களிலும் நம்மால் ஆகம நூல்வழியாகிய ஞான, யோக
 நுண்பொருளை உணர்த்துகல் அரிது. எனவே, உலகநூல்
 வழியாகிய தொல்காப்பிய வழியின் இந்நூல் நுதலிய
 பொருளாகிய, அளவில்லாத இனியபாற் கடலின் கண்ணே
 எமது அறிவாகிய புலன் என்கின்ற கொள்கலன் அள்ளிக்
 கொண்டவற்றுள் சிறியவற்றை உரைக்கலுற்றேன்.” என்று
 கூறுகின்றார்.

இஃது இங்ஙனமாக;

சிற்றம் பலக்கோவைத் தேன்சொரியும் செம்முதிலை
மற்றொப் பில்லாத திருவாசகத்தின் வாரீதியைக்
கற்றைச் சடையான் கருத்துருக்குங் காதலனை',
என, திருவெண்காட்டுப்புராணத்திலும்

“சீதவார்பொழில் தில்லைப் பரமனுக்கு
ஓது நற்றமிழ்க் கோவை உரைசெய்த” என

பிரமோத்திர காண்டத்திலும் கூறப்பட்டிருத்தலானும்,
“இந்நூல் ஞானநூல் என்று கொள்வதில் உரையாசிரி
யர்க்கோ அவர் காலத்தவர்க்கோ ஐயம் சிறிதும் இல்லை;
அதுவும், சைவசித்தாந்த ஞானநூல், என்பதில் தடை
இல்லை. அதனால் துகளறு போதப் பொருளையொட்டிப்
பெரியோர் பலர் இந்நூற்கருத்தை விளக்கலாயினர்.
யாழ்ப்பாணத்துச் சைவப் பெரியார் காசிவாசி செந்தி
நாதையரும், மற்றொருவர் துகளறு போதம் உரையிட்ட
வரும் திருக்கோவையாருக்கும் துகளறுபோதத்திற்கும்
பொருள் ஒன்றே” என்று எழுதியிருக்கின்றனர்.

“திருக்கோவையார் உண்மை என்னும் நூலை நோக்
கின் அது ‘துகளறுபோதப்’ பொருளை ஒட்டிச் செல்வது
என்பது தெற்றென விளங்குகின்றது. முற்பட்ட திருக்கோ
வைப் பொருளும் பிற்பட்ட துகளறு போதப் பொருளும்
ஞானநெறியில் ஒன்றாமென்க” என காசிமடம் திருப்பனந்
தான் திருக்கோவையார் பதிப்பில் ஆராய்ச்சியுரை” எழுதிய
தருமை ஆதீனப்புலவர் முத்து க. மாணிக்கவாசகமுதலியார்
அவர்கள் குறிப்பிட்டுள்ளமையானும் திருவாசகமும் திருக்
கோவையாரும் 8 ஆம்திருமுறை ஆக்கப்பட்டிருத்தலானும்
அறியப்படும். காசிவாசி செந்திநாதையர் என்பவர் யாழ்ப்
பாணத்துக் குப்பினான் வாசியாவார். இவர் பலகாலமாகக்
காசியிற் சென்று வசித்தவர். மற்றையவர் திக்கம் செல்
லையா என்னும் பெரியார்; அச்சுவேலியூர் ‘சசானசிவன்’
எனப்படுபவர்.

திருக்கோவையாரில் தருமபுர ஆதினப்புலவர் ச. மாணிக்கவாசகமுதலியார் என்பவர் எழுதிய ஆராய்ச்சி உரையில் கிளவிக்கொத்து எனப்படும் அதிகார வரலாற்றுப்பாலிலும் இயற்கைப்புணர்ச்சி இதழிலும் முறையே 'இவையென மொழிப', 'நெறியெனமொழிப' எனவந்திருப்பதனாலும் இவை போன்று 'என்றிகினோர்' "பகர்ந்திசினோர் எனக் கூறப்பட்டிருத்தலானும் இவை அச்சுத்திரங்கள் மற்றொருவரால் இயற்றப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்னும் பொருள்படக் கூறியுள்ளார். ஆயின், நன்னூலில் 'விளம்பினர் புலவர்' எனவும் 'ஒன்றொழி முந்நாற்றெழுபான் என்ப' எனவும் கூறப்பட்டிருத்தவின் இஃதொக்குமோ என்பது ஆராயத்தக்கது.

இனி 'கொழு' என்பதும் 'கொளு' என்பதும் யாழ்ப்பாணத்து தமிழில் உச்சரிப்பில் ஒரேவிதமாய் இருப்பதால், "மாணிக்கம் சொன்ன கோவையிலே 'கொளு' வைத்திருப்பது பார்டீயின்காண்" எனப் பறாளாய் விநாயகர்பள்ளுப் பிரபந்தத்தில் 'கொளு'க்களின் சுணக்குக் கேட்டபோது அதற்கு விடையாக வருவதனின்று 'கொளு' எனப்படும் திருக்கோவையார் பாடல்களின் கருத்துணர்த்தி அடியில் வந்திருக்கும் சூத்திரம் போன்ற பாடல்கள் அனைத்தும் திருக்கோவை ஆசிரியரால் செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்பது விளங்குகிறது.

முன்னுரையில் திருப்பனந்தாள் காசிமடம் மகாலிங்கத்தம்பிரான்சுவாமிகள் அவர்கள் 'தலைவியை பரம்பொருளாகவும் தலைவனைப் பக்குவ ஆன்மமாகவும் தோழியைத் திருவருளாகவும் தோழனை ஆன்மபோகமாகவும் செவ்வியைத் திரோதாயியாகவும் நற்றாயை பரையாகவும் கொள்ளப் பெறும்' எனக்கூறியுள்ளார். அப்பதிப்பில் "திருக்கோவையார் உண்மை என்னும் நூலிலிருந்து திருக்கோவையிலுள்ள கிளவிகளுக்கு பேரின்பக்கிளவி என்று மேற்கோள் பாட்டியுள்ளார்". "இயற்கைப் புணர்ச்சித் துறையீரொன்குதும் சத்திநிபாதம் ஒத்திடும் காலத்து உத்தம சற்கருதரிசனமாரும்" (திருக்கோவையார் உண்மை)" என

தலைவியை 'உத்தமசற்குரு' எனக்கூறியுள்ளார்.

இயற்கைப்புணர்ச்சியில் முதலாவது துறையாக உள்ளது 'காட்சி' என்பது; அஃதாவது, தலைமகளைத் தலைமகன் கண்ணுற்றது. இதற்குரிய 'கொளு'வாக மதிவாணுதல் வளர் வஞ்சியை கதிர்வேலவன் கண்ணுற்றது' என இருக்கிறது. இதற்குரிய பாடலாக உள்ளது, "திருவளர் தாமரை" என்பது. இதற்குரிய பேரின்பப் பொருளாக 'குருவின் திருமேனி காண்டல்' (1-1) என்று குறிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதில் தலைவியை 'குரு'வாகக் குறிப்பிடுகிறார்.

இனி, ஆடிடத்துய்த்தல் என்னும் துறைக்கு பேரின்பப் பொருளாக (1 16) 'சிவம் அருளுடனே சேர்தல் அறிந்தது' என்று கூறப்பட்டுள்ளது. 'ஆடிடத்துய்த்தல்' என்னும் துறை, 'இடமணித்துக் கூறல்' என்னும் துறையை அடுத்து வருவது. இடமணித்து என்பது "எம்முர்ப்பருங்குன்ற மாளிகை நுண்களபத்தொளிபாய நும்மூர்க் கருங்குன்றம் வெண்ணிறக்கஞ்சகம் ஏய்க்கும்". அஃதாவது, எமது ஊரிலுள்ள பெரிய குன்றம் போலும் மாளிகைகளின் சாந்தின் ஒளி பரந்து நும்மூரிலுள்ள கருங்குன்றம் வெள்ளை நிறச்சட்டை இட்டதனோடொக்கும்" எனக் கூறல். அத்துணை அணிமையானது. அதை அடுத்து 'ஆடிடத்துய்த்தல்' என்னும் துறையில் 'நீ முற்பட்டு விளையாடு யான் இங்ஙனம் போய் அங்ஙனம் வருகிறேன்' என்று கூறித் தலைவியைத் தோழியரிடத்தே ளிடுவது. அதற்குத்தான், 'சிவம் அருளுடனே சேர்தல் அறிந்தது' என்பது பேரின்பப் பொருளாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. அதில் தலைவி 'சிவம்' எனவும் பாங்கு 'அருள்' எனவும் 'வேந்தற்குற்றுழிப்பிரிவு' என்றும் கிளவியில் 'பிரிந்தமை கூறல்' (23-1) என்னுந் துறையில் பேரின்பப் பொருளாக 'அருள் உயிர் இன்பம் அடுத்தோர்க்

(1 16) எனக் குறிப்பிடப்பட்டது கிளவிக் கொத்து 1 என்பதையும், 16 என்பது கிளவி இதழ் 16 என்பதையும் கருதும் தனியே ஓரிலக்கம் எழுதப் பட்டிருப்பது கிளவிக் கொத்தைக் கருதும்.

குரிமை என்ன உதவியாம் என்று 'அரற்'கு உரைத்தது' எனவும் கூறப்பட்டுள்ளன.

தலைவியை முன்னர், 'குரு'வேனவும் பின்னர் 'சிவம்' எனவும் 'அரன்' எனவும் கூறுகிறார். இதனாற் போலும் ஸ்ரீமத். மகாலிங்கத்தம்பிரான் சுவாமிகள், தலைவியைப் பரம்பொருளாகக் குறிப்பிட்டார். 'குருவும் அரனே; பரம்பொருளே; குரு, பரம்பொருளினதும் சிவத்தினதும் சின்னமே.

இனி, பாங்கற் கூட்டத்தில் 'பாங்கனை நினைதல்' என்னும் துறையில் உரையாசிரியரால் பின்வருமாறு கூறப்பட்டுள்ளது. 'பாங்கனை நினைதல் என்பது, தெய்வப் புணர்ச்சியியதிருதிக்கண் சென்றெய்துதற்கருமை நினைத்து வருந்தாநின்ற தலைமகன், அவள் கண்ணாலறியப்பட்ட காதற்நோழியை நயந்து, இவள் அவட்குச் சிறந்த துணையன்றே; அத்துணை எனக்குச் சிறந்தாளல்லள்; எனக்குச் சிறந்தாளைக்கண்டு இப்பரிசுரைத்தாற்பின் இவளைச் சென்றெய்தக் குறையில்லை எனத் தன் காதற்பாங்கனை நினையாநின்றல்' என்ற துறையில் அதன் பேரின்பப் பொருளாக; (2-1) 'அருள் போதமாமென நினைந்தது' என எழுதப்பட்டுள்ளது.

'உற்றதுரைத்தல்' என்னும் துறையில் தலைவன் தனக்கு ஏற்பட்ட துன்பத்துக்கு 'நெருநற் பொழுதில் கைலைப்பொழிற்கட் சென்றேன். அவ்விடத்தே சிற்றிடைச் சிறுமான் விழிக்குறத்தியைக் கண்டதால் எனக்குற்றது இந்நோய்' எனக் கூறினான். அதற்குப் பேரின்பப் பொருளாக (2-3) 'உயிர் உள்ளத்துடனேயுற்றதுரைத்தது' என்று கூறப்படுதலான் தலைவனாய உயிருக்கு உள்ளம் போல்பவன் தோழன் என்பது பெறப்பட்டது. இதை அடுத்து 'வற்புறுத்தல்' என்னும் துறையில் 'நான்போய்க் கண்டு வருவேன்; அவ்வளவும் நீ ஆற்றியிருத்தல் வேண்டும்' எனத் தலைவனை தோழன் வற்புறுத்தியதற்குப் பேரின்பப் பொருளாக (4-12) 'போதம் போய்க்காணும் பொலிவு எடுத்துரைத்தது' எனக்

கூறப்படுதலின் தோழன் ஆய பாங்கன் பல்வேறு பெயரால் அழைக்கப்பட்டதாகத் தெரிகிறது.

ஸ்ரீமத். தம்பிரான் சுவாமிகள் அவர்கள் தோழனை ஆன்ம போகம் என்றார். உள்ளம், போதம் எனப் பின்னர் கூறப்பட்டன. 'என்றலுமே சிவம் ஏது ஞானமேதிங் கெய் தியிடும் போதம் ஏது என்றலுமே நின்ற சிவம் ஒன்று; அதனைத் தேர்தல் ஞானம், நிகழ் போதம் தேர்ந்து அதனைத் தெளிதலாகும்' என, வருதலான் போகம், போதம் என்பன ஒரு பொருளான. போகம் என்றால் அனுபவம். அதுவே தெளிதலும் ஆகும்.

மேலும் செவிலித்தாயை 'திரோதாயி' எனவும் நற்றாயைப் 'பரை' எனவும் கூறி உள்ளார் உடன்போக்கு என்னும் கிளவிக்கொத்தில் 'அறத்தொடு நின்றல்' என்னும் துறையில் தலைவி அறத்தொடு நின்றவாறு தோழி கூறுகிறாள்.

'நீ போய் விளையாடச் சொல்ல யாம் போய்த்தெய்வக் குன்றிடத்தே எல்லோரும் ஒருங்கு விளையாடா நின்றேர்மாக அவ்விடத்தொரு பெரியோன் வழியே தார் சூடிப் போயி வான். அதனைக்கண்டு நின் மகள இத்தாரை என்பாவைக்குத் தாருமென்றாள். அவனும் வேண்டியது மறாது கொடுப்பானாதலிற் பிறிதொன்றும் சிந்தியாது கொடுத்து நீங்கினான். அன்று அறியாப்பருவத்து நிகழ்ந்ததனை இன்று உட்கொண்டாள் போலும் என உடன், போக்குத் தோன்றச் செவிலிக்கு கூறினாள். இத்துறைக்கு (16-32) 'அருளே திரோதையாந் திறமுரைத்தது, எனப் பேரின்பப் பொருள் எழுதப்பட்டுள்ளது. இதற்குக் 'கொளு'வாகச் 'சுடர்க் குழைப்பாங்கி படைத்துமொழி கிளவியற் சிறப்புடைச் செவிலிக்கு அறத்தொடு நின்றது' என எழுதப்பட்டு உள்ளது. இதிலே படைத்துமொழி கிளவியில் அறத்தொடு நின்றது' என்றது 'நீ போய் விளையாடச்சொல்ல' என்பது தொடக்கம் 'உட்கொண்டாள் போலும்' 'முதலிய சொறொடர்களை.

இனி 'அடி நினைந்திரங்கல்' என்னும் துறையின் பேரின்பப் பொருளாக (16-35) 'சிவனது கருணையைத் திரோதாயி வியந்தது' எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. 'கொளுவாக' வெஞ்சுரமும் அவள் பஞ்சிமெல்லடியும் செவிலி நினைத்துக் கவலை உற்றது, எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. 'நற்றாய் வருந்தல்' என்னும் துறை கு 'கோடாய் கூற நீடாய் வருந்தல்' என்பது 'கொளு' ஆகவும் பேரின்பப் பொருளாகத் 'திரோதை உரைக்க 'பரை' பிரிந்து இரங்கல்' என்பதும் கூறப்பட்டுள்ளன. இதிலே செவிலி திரோதாயியாகவும் நற்றாய் பரையாகவும் கூறப்பட்டுள்ளன.

உடம்பட்டு விலக்கல் முதல் (81 ம் பாட்டுத் தொடக்கம் 300 பாட்டுவரை) பாங்கியிற் கூட்டமாய அகத்திணையின் மிகத் திகழும் இன்பக்கலவி இன்பக்களவு முற்றிற்று' என எழுதப்பட்டுள்ளது. 81 ம் பாட்டு 'உடம்பட்டு விலக்கல்' என்னும் துறைக்கு 'கொளு'வாக உள்ளது, 'அரவரு நுண்ணிடைக்குரவரு கூந்தலென் உள்ளக் கருத்து விள்ளாளென்றது'. இதற்குப் பேரின்பப் பொருளாக (10-9) 'என் வழிச் சிவமேயிருத்தலால் உன்றன் குறையுங் கூறிக் கூட்டுவன் என்றது' என்பதாம். இப்பேரின்பப் பொருள் தோழி கூற்றாக அமைந்துள்ளது. என்வழி அஃதாவது எனது வழியில் (தோழிவழியில்) சிவமாய தலைவி இருத்தலால் உனது குறையும் (தலைவனின் குறையும்) கூட்டுவேன் என்றாள். அதனால் உன் விருப்பம் நிறைவுறும் எனக் கூறினாள். 'கொளு'வின் பொருளும் தோழி கூற்றே. அரவரு நுண்ணிடைக் குரவரு கூந்தல் என்றது (தலைவியை). என் உள்ளக்கருத்தை விள்ளாள் என்றது என் மனக்கருத்தை மாறாள் என்பதே.

முந்நூற்றோராம் பாட்டுத் தொடங்கி களவு முடிந்து ஒதற்பிரிவு ஆரம்பிக்கின்றது. 'ஒதற்பிரிவு என்பதற்கு பேரின்பக் கிளவியாக (20-1) 'கல்வியிற்பிரிவொரு நான்குங்காதல், புல்லுமானந்தவின்பப் பூரணம் சொல்லும் பயலின்றிறம் பாராட்டல்' என உள்ளது. ஒதல், காவல்,

பகை தணிவினை, வேந்தற்குற்றுழி என்பவற்றுடன் பொருள் வயிற்பிரிவு, பரத்தையிற்பிரிவு, என்னும் இரண்டும் சேர்ந்து பிரிவு ஆறாகிறது. இவற்றில் முதல் ஒன்று தனக்கும் பிறர்க்கும், அடுத்து மூன்று அரசர்க்குமாதவின் அவையொழித்து பொருள் வயிற்பிரிவு, தம் குரவர்களாற் படைக்கப்பட்ட பொருளாற் கொண்டு இல்லறஞ் செய்தலால் வரும் பயன் அவர்க்காமத்துணையல்லது தமக்காகாமையின் தமது பொருள் கொண்டில்லறஞ் செய்தற்குப் பொருள் தேடல் என்பதாம்.

அதன் பேரின்பக்கிளவியாக (24-) 'பொருட்பிரிவு இருதும் அருட்பிரிவு உயிரே ஆனந்தமாகியதுவேதானாய் தானேயதுவாய்ப் பேசியகருணை' என்பதாம்.

இனி, பரத்தையிற் பிரிவை ஆராய்வோம். உலகியல் பற்றிய உரையில் பரத்தையிற் பிரிவுக்கு 'வைகலும்பாலே நுகர்வான் ஒருவன் இடையே புளிங்காடியு நுகர்த்து அதனினைமையறிந்தாற் போல அவனுகர்ச்சியினிமை அறிதற்குப் புறப்பெண்டிர் மாட்டுப் பிரியாநிற்றல்' என்றாவது 'பண்ணும் பாடலும் முதலாயின காட்டிப் புறப்பெண்டிர் தன்னைக் காதலித்தால் தான் எல்லார்க்கும் தலைவன் ஆதலின் அவர்க்கும் இன்பஞ் செய்யப்பிரியாநிற்றல்' என்றாவது தலைவியை ஊடலறிவித்தற்காகப் பிரிதல் என்றாவது கொள்ளல் வேண்டும் என்று' கூறினார்.

இதன் பேரின்பக்கிளவியாகக் (25-) பரத்தையிற் பிரிதலெண்ணானொன்று, முரைத்த சிவானந்தமுற்றது வரம்பி, வெப்பதமெவ்வுயிரெவ்வுல கியாவு, மப்படியேகண்டறிவு பூரண, மாகிநின் றளவிலனுபவம் பெற்று, நின்ற தன்மை நிலைமை யுரைத்தது' என்பது. இதில் பரத்தையிற் பிரிதலெண்ணானொன்று' என்பது, 'எண்ணாறொன்று' என இருத்தல் வேண்டும். ஏனெனில், பரத்தையிற் பிரிவுத் துறைகள் நாற்பத்தொன்பது. மற்றைய அதிகாரப் பிரிவுகளில் துறைகளை அவற்றின் (தொகை) எண்ணோடு கூறும்போது இதில் எழுந்தப் பிழையாக இருக்க வேண்டும். எனவே, அதனை முறைப்படி பிரித்தால், பரத்தை

யிற் பிரிதல் எண் ஆறு ஒன்றும் உரைத்த சிவானந்தம் உற்றது வாய்பின் எப்பதம், எவ்வயிர் எவ்வலகு யாவும் அப்படியே கண்டு அறிவு பூரணம் ஆகி நின்று அளவில் அநுபவம் பெற்று நின்ற தன்மை நிலைமை உரைத்தது எனப் பிரிக்கலாம். எனவே பரத்தையிற் பிரிவு, உயிராகிய தலைவன் அறிவு பூரணம் ஆகி அநுபவம் பெற்ற நிலைமையை உணர்த்தியது என்றவாறு. இதில் முதல் துறையாகிய 'கண்டவர் கூறல்' என்னும் துறையில் கண்டவர் கூறல் எனக் கூறப்பட்டதற்கு 'தம் அடியார் உள்ளே நினைத்தது' (25-1) என்று பேரின்பப் பொருள் கூறப்பட்டிருக்கிறது. அத்துடன் 'பத்தியிடத்தும் விதியுண்டோ' என்று அவர்கள் நினைத்ததையும் கூறியுள்ளார். இதற்குக் 'கொளுவாக',

“உரத்தகுவேலோன் பரத்தையிற் பிரியத்

திண்டோர் வீதியிற் கண்டோர் உரைத்தது” என்பது அமைந்துள்ளது. பக்குவ ஆன்மாவாகிய தலைவனுக்கு குருவாகிய தலைவியிடத்து மிகச் சிறந்த பத்தி உண்டு அந்தப் பத்திக்கும் எதிரான விதியுண்டோ. அஃதாவது தலைவியாகிய குருவைவிட வேறு குருவும் உண்டா என்று தலைவனின் அடியார்கள் (கண்டவர்) தம்மனத்துள்ளே நினைத்தது என்பதுவே, அவர்கள் நினைத்ததுவாம், எனப் பொருள் கொள்ளலாம். விதி என்பது பரத்தையரைப் போலும்.

பரத்தையிற் பிரிவு, 'பொதுப்படக் கூறிவாடியமுங்கல்' என்னும் துறையின் பேரின்பப் பொருளாக (25-3) 'இன்பம் உயிர் விதி எண்ணி இரங்கியது' எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. உயிருக்கு விதியாவது இன்பமே என எண்ணி இரக்கப்பட்டது என்பது இதற்குப் பொருளாய் போலும். பொற்றிகழ் அரவன் மன்திகழ் தில்லைப்பிரிந்த ஊரனோடு இருந்து வாடியது' என்பது 'கொளுவாக இப்பாடலுக்குக் கூறப்பட்டது. பேரின்பப் பொருளில் 'விதி'யெனக் கூறப்பட்டது. பரத்தையரையே எனக்கொள்ள இடமுண்டாகின்றது.

‘கனவிழ ந்துரைத்தல் என்னும் துறைக்கு’ பேரின்ப பொருளாக ‘மறந்தும் உயிர் இன்பு அகலாதென்றது’ என்று கூறப்பட்டுள்ளது. தலைவன் கனவிடை வந்து மார்பு தர தானதனை நனவென்று மயங்கி புலந்தமையைத் தோழிக்குச் சொல்லுதல் என்று, கனவிழந்துரைத்தல் துறைக்கு விளக்கம் கூறப்பட்டுள்ளது. இதன் ‘கொளு’வாக ‘சினவிற றடக்கை கீம்புனலூரனைக் கனவிற்கண்ட காரிகையுரைத்தது’ என உள்ளது. (25-4) ‘மறந்தும் உயிர் இன்பு அகலாதென்றது’ என்னும் பேரின்பப் பொருளுக்கு, குரு ஆகிய தலைவிகு, மறந்தும் உயிராகிய தலைவனால் வரும் இன்பம் அகலாது’ எனப் பொருள் உண்டாவதால் குருவுக்கும் தலைவனாராய உயிரினால் இன்பம் வரும் என்பது, கொள்ளக்கிடக்கிறது. இது உலகியல் வழக்கு.

சுவாமி விவேகானந்தர் அமெரிக்காவிற்குச் சென்று தமது உலகப் பிரசித்தி பெற்ற சமயப் பேருரைகளை நிகழ்த்திய பின்பு இந்தியாவுக்குத் திரும்பி வந்து தம் குருவைச் சந்திக்கச் சென்றபோது அங்கே அநாதரவாய்க் கிடந்த அவரையும் கழிவுப் பொருளாகிய சளிகளையும் கண்ட அவர் பெரிய துக்கமடைந்து சளிகளைத் தாம் எடுத்து விழுங்கியமையைக் கூறும் கதை, இதனோடு ஒருவகையிற் சம்பந்தமுடையது போலும்.

பரத்தையிற் பிரிவில் ‘கலவியிடத்தூடல்’ என்னும் துறையில் புதல்வன் வாயிலாப்புக்கு புலவி தீர்ந்து புணர்தலுறா நின்ற தலைமகனைத் தலைமகள் ஒரு காரணத்தால் வெகுண்டு அவன் மார்பகத்துதைப்ப அவ்வெகுளல் தீரவேண்டி அவன், அவள் காலைத் தன் தலைமேல் ஏற்றுக் கொள்ள அது குறையாக அவள் புலந்து அழா நின்றமை’ என அத்துறைக்கு விளக்கம் கூறப்பட்டது. அதற்குரிய கொளு’வாக ‘சீறடிக்குடைந்த நாரிணர்த் தாரவன் தன்மை கண்டு பின்னும் தளர்ந்தது’ எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

இதில் ‘சீறடி’ என்பது தலைவியின் பாத அடிகளை, தலைவன் அடிக்கு தலைவியின் அடிகள் சிறியதாய் இருத்

தலின் சீறடி எனப்பட்டது. அந்த அடிக்கு 'உடைந்த' என்பது தலையில் இருக்க வேண்டிய திருவடி மார்பில் இருந்ததே' என மனம் உடைந்தது என்றவாறு. அதுவே 'தன்மை கண்டு பின்னும் தளர்ந்தது' எனக் கூறப்பட்டது தாரினன் என்றது மாலையை அணிந்த தலைவனை.

இதன் பேரின்பப் பொருளாக (25-46) 'ஆனந்தங்குரு அடியே பேணல்' எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. அஃதாவது உயிர் ஆனந்தம் அநுபவிப்பது குருவினுடைய திருவடியைப் பேணுதலாம். இதனையே திருவடித் தீட்சை என்பர்.

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் திருவதிகை நகரில் உள்ள சித்தவட மடத்திலே நித்திரை செய்யும் போது ஒருவரும் அறியாமல் அங்கே உட்புகுந்த சிவபெருமான் அவர் தலையிலே இரண்டு முறை காலால் உதைத்தார். சுந்தரர் 'நீ யார்' என்று கேட்க, 'என்னை நீ அறியாயோ' என்று கேட்டு மறைந்தார். உடனே சுந்தரர் 'தம்மாணை அறியாத சாதியார் உளரே' எனப் பாடிய வரலாறும் ஈண்டு நோக்கத் தக்கது.

இனி 'சீறடி'யேனத் தலைவியின் அடிகளைக் கூறியது உடன் போக்கில் 'செவிலித்தாய் 'சுவடு கண்டறிதல்' என்னும் துறையின் தலைவியின் அடிகளை 'முன் செய்வினையேன் எடுத்த ஒள்வன் படைக்கண்ணி சீறடி இங்கு இவை', அஃதாவது, முற்காலத்துச் செய்யப்பட்ட தீவினையை உடையேன் எடுத்து வளர்த்த வலிய படை போலுங் கண்ணினையுடையானுடைய சிறிய அடிச்சுவடு இவைகளாம், என வர் தலைவன் அடிகளை 'உங்குவை அக் கள்வன்பகட்டு உரவோன் அடியென்றுங் கருதுவனே' எனவும் கூறிய வாற்றானறிக.

'சுவடு கண்டறிதல்' என்னும் துறையின் 'கொளுவாக 'சுவடு படுகடத்துச் செவிலி கண்டறிந்தது' எனவும் பேரின்பப் பொருளாக (16-44) 'திரோதை சிவம் பெறும் சின்னங் கண்டது' எனவும் கூறப்பட்டுள்ளன. திரோதை

என்றது செவிலியை. சிவம் பெறும் சின்னம் என்றது சிவத்தின் பாதச்சுவட்டை. 'சிவம்' என்றது தலைவியை.

இயற்கைப் புணர்ச்சியில் 'கலவியுரைத்தல்' என்னும் துறையும் மணஞ்சிறப்புரைத்தலில் 'கலவியின்பங் கூறல்' என்னும் துறையும் ஒருமைப்பாடுடையனவாய் வருகின்றன. இயற்கைப்புணர்ச்சியில் வரும் 'கலவியுரைத்தல்' தலைவன் கூற்றாகவும் மணஞ்சிறப்புரைத்தலில் வரும் கலவியின்பம் கூறல் செவிலி கூற்றாகவும் வருகின்றன.

தலைவன் கூற்றாகவரும் 'கலவியுரைத்தலில்' 'அமுது இவள், யான் சுவை' என்றும் "சுவையை உடைய பொருட்கும் சுவைக்கும் வேறுபாடு இல்லாதவாறு போல எனக்கும் இவட்கும் வேறுபாடு இல்லை என்றும் கூறுகிறான். இதற்குப் பேரின்பப்பொருளாக (1-8) 'பெற்ற இன்பத்தைவியந்தது' எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. 'கொளுவாக் 'கொலை வேலவன்கொடியிடையொடு கலவியின்பங்கட்டுரைத்தது' எனக் கூறப்படுகிறது. இதில் கலவியின்பு எனக் கூறப்படுதலின் இதுவும் கலவி இன்புரைத்தல் எனக் கொள்ளப்படல் தக்கது.

மணஞ் சிறப்புரைத்தல் என்னும் பகுதியில் 'கலவி இன்பம் கூறல்' என்னும் துறையில் இருவருடைய காதலும் இன்ப வெள்ளத்திடை அழுந்தப்புகுகின்றதோருயிர் ஒருடம்பால் துய்த்தலாராமையான் இரண்டு உடம்பைக் கொண்டு அவ்வின்ப வெள்ளத்திடைக் கிடந்து திளைத்த தனோடொக்கும்' என்று விளக்கம் கூறி, அதன் பேரின்பப்பொருளாக, (19-9) 'ஒன்று அற்று இரண்டு அற்று ஒன்றும் உலவாது ஒழியாததை உரைத்தது' எனக் கூறியுள்ளமையும் காண்க.

இனி, பரத்தையிற்பிரிவில் 'துனியொழிந்துரைத்தல்' என்னும் கிளவி இதழில் தலைவனோடு ஏற்பட்ட துனியொழிந்து புணர்ச்சிக்குடன்பட்டபோது அத்துறைக்குப் பேரின்பப் பொருளாகப் (25 - 44) 'பெத்தம் போல முத்

தியினின்றது' எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. 'பெத்தம்' என்பது பாசபந்தம் உள்ள ஆன்மாவை. அது முத்தியில் நின்றது என்றது பந்த பாசத்தினின்றும் நீங்கி பெத்த முத்தியில் நின்றது என்றவாறு. இது,

'காரணி கற்பகம் கற்றவர் நற்றுணை பாணரொக்கல்
 சீரணி சிந்தாமணியணி தில்லைச் சிவனடிக்குத்
 தாரணி கொன்றையன் தக்கோர் தஞ்சங்க நிதிவிதிசேர்
 ஊருணி உற்றவர்க் கூரன் மற்றியாவர்க்கும் ஊதியமே.'
 என்னும் இறுதிப் பாட்டின் 'கொளு' வாக

'இரும்பரசில் ஏற்றவர்க்கருளி
 விரும்பினர் மகிழ் மேவுதலுரைத்தது' என்பது கூறப்பட்டுள்ளது. அதன் பேரின்பப் பொருளாக (25 - 49) 'அருள் உயிர் பூரண ஆனந்த மாதல் சிவத்துக்குரைத்துத் திறம்பாதின்பம் ஆக்கி மிகவும் அருள் மிக மகிழ்தல்' என, உயிர் ஆகிய ஆன்மாவும் சிவமும் ஒன்றாய்த் திறம்பாது இன்பம் மிகமகிழ்தல் என்று கூறியவாறு.

இது, பரத்தையிற்சிரிவுப் பேரின்பக் கிளவியாகக் கூறப்பட்ட, 'சிவானந்தமுற்று எப்பதம் எவ்வுயிர் எவ்வுலகு யாவும் அப்படியே கண்டு அறிவு பூரணமாகிநின்று அளவில் அநுபவம் பெற்று நின்ற தன்மை உரைத்தது' என்னும் பேரின்பப் பொருளை உணர்த்தியவாறு.

மணிவாசகர் அறிவாற் சிவனேயென்றும் சிவன் அவர் வாக்கில் கலந்திருந்தாரென்றும் அவர் கேட்டுக்கொண்ட தற்கிணங்கவே திருச்சிற்றம்பலக் கோவையாரைப் பாடினார் என்றும் அவர் பாடிய பாடல்களைத் தமது திருக்கரத்தால் எழுதி 'வாதஜூரான் விளம்பிட அம்பலவன் எழுதியது' எனக் கையொப்பமிட்டார் என்றுங் கூறுவர். பின்னர் தில்லைவாழ் அந்தணர்கள் அவரிடம் சென்று அப்பாடல்களின் பொருளைக் கூறும்படி கேட்க, அடிகள் அவர்களை அழைத்துத் தில்லைப்பெருமான் கோயிலுக்குச் சென்று 'இவரே அந்தப் பொருள்' என்று கூறியவாறு கோயிற் கருவறையிற் புகுந்து இறைவனடி சேர்ந்தார் என்றும் கூறுவர்.

‘பேதித்து நம்மை வளர்த்தெடுத்த பெய்வளை’

இஃது ‘காதார் குழை ஆட’ என்னும் திருவெம்பா வைத் திருப்பாடலில் ஈற்றடிமுதலில் அமைந்துள்ளது. சத்தியை வியந்தது என்பது திருவெம்பாவை என்னும் பகுதிக்கு உள்ளூறையாகப் பெறப்படுமாயினும் இவ்வடி யால் அது வெளிப்பட்டு நின்றல் காணலாம். பெய்வளை என்பது அன்மொழித்தொகையாய் வளையல்களை உடையாள் எனச் சத்தியை உணர்த்திற்று.

உலகத்திற்குக் கருத்தா சிவபெருமான் எனவும் சிவ பெருமான் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் என்னும் மூன்று தொழில்களையும் தமது சத்தியைக் கொண்டு செய்வார் எனவும் சத்தி என்பதற்கு வல்லமை என்பது கருத்து எனவும் அச்சத்தியே உமாதேவியார் எனவும் நாவலர் கூறியுள்ளார். ஆகவே, மூன்று தொழில்களையும் சிவனே உமாதேவியாகிய சத்தியாற் செய்வார் எனக் கொள்ளல் தகும். இதனாலேயே ‘நந்தம்மை ஆளுடையாள் தன்னிற் பிரிவிலா எங்கோமான்’ ஆகி சிவத்தோட பேதமாய் ஏகமாகிய சத்தியின் மூலம் சிவத்தை அடையலாம் என்பது அறியப்படும். இவற்றினால் இச்செயல்களைச் சிவனே செய்வார் எனக் கூறப்படுதலும் உண்டு, அது,

‘‘தோற்றுவித்து அளித்துப் பின்னும் துடைத்தருள்
தொழில்கள் மூன்றும்

போற்றவே உடையன் ஈசன்’’ என சித்தியாரி
லும், திருச்சதகத்தில்,

“போற்றி எவ்வுயிர்க்குந் தோற்றம் ஆகி நீ தோற்றம் இல்லாய் போற்றி யெல்லாவுயிர்க்கும் ஈறாய் நீ ஈறின்மையானாய்” என வருவதும் காண்க. ஆதியும் அந்தமும் கூறவே இடைப்பட்ட காத்தற் றொழிலும் அடங்கும். இன்னும், திருவெம்பாவையில், “தீயாடும்

கூத்தன் இவ்வானும் குவலையமும் எல்லோமும் காத்தும் படைத்துங் கரந்தும் விளையாடி” என்றும், ‘மொய்யார் தடம் பொய்கை’ என்னும் பாடலில்,

‘நீ ஆட்கொண்டருளும் விளையாட்டின்’ எனமுன்னும்,

“உலகம் யாவையும் தாமுள வாக்கலும் நிலை பெறுத்தலும் நீக்கலும் நீங்கலா அலகிலா விளையாட்டுடையாரவர் நலைவர்” என, கம்பராமாயணக் கடவுள் வாழ்த்திலும் இறையினது முத்தொழில்களும் இறைவற்கு விளையாட்டுப் போலும் எளிமையிற் செய்யப்படும் செயல் என்றும் கூறப்பட்டிருக்கிறது. ஆயினும் அவற்றிற்கு இறைவியே ‘ஜனனி’ முதலியவையாகக் காரணியாகக் கொள்ளப்படல் தரும்.

திருமுருகாற்றுப்படை வெண்பாவில் ‘மனக்கவலை தீர்த்தருளி, தானினைத்த எல்லாம் தரும்’ என்பதில் எமக்கு எது நன்மையைத் தருமோ அதனையே தருவர். அதுவேதான் ‘தான்நினைத்த எல்லாம்’ என்பது. அந்தம் ஆதியற்ற இறையும் எமக்கு பாவம் நீங்க அநுட்டித்தற் கேற்ற உடலையும், புவனபோகங்களையும் தருவார். இதை நாம் அறிதல் முடியாது, என நூல்கள் கூறும்.

படைத்தல், காத்தல், அழித்தல், மறைத்தல், அருளல் என்னும் ஐந்தொழில்களும் இறைக்கு உரியன எனக் கூறப்படும், இவற்றை முறையே சிருஷ்டி, நிதி, சங்காரம், திரோதாயி, அருளல் எனக் கூறுவர்.

இவற்றுள் படைத்தல், காத்தல், அழித்தலாகிய முத்தொழில்களும் இங்கே கூறப்பட்டன. மற்றைய இரண்டும் முறையே மறைத்தல், அருளல் எனப்படும். அவற்றுள் மறைத்தல் ஆவது, உயிர்கள் தம்வினை முடியும்வரை உண்மையறியாமல் வினைப்பயனை அனுபவித்தலில் ஈடுபட்டு மயங்குதல். பின் அதனாலே உண்மை உணர்ந்து இருவினையொப்பு முதிர்வித்து கட்டு அறுத்து அருளலை உளதாக்கும். 'நீ ஆட்கொண்டு அருளும் விளையாட்டின்' என கூறப்பட்டிருப்பதில் ஆட்கொண்டிருப்பது என்பதின் மூலம் மறைத்தலும் அருளல் என்பதின் மூலம் 'அருளலும்' கூறப்பட்டனவாய்க் கொள்ளல் தகும். இதில் மறைத்தல் என்பதுவே இங்கே 'பேதித்து' எனக் கூறப்பட்டிருக்கிறது.

'பேதகம் செய்வாய் போற்றிபிஞ்ஞகா போற்றி' எனக் கூறப்படுவதில் 'பேதகம்' என்பதற்கு 'பேது' என்பது பகுதியாதல் வேண்டும். 'பேது' என்பதற்கு மதிமயக்கம், தடுமாற்றம் முதலிய பொருள்கள் கூறப்படும். 'பேதகம்' என்பதற்கு 'மாறுபாடு, ஒவ்வாமை, வேறுபாடு' முதலிய பொருள்களும் 'பேதித்தல்' என்பதன் பகுதியாகிய 'பேதி' என்பதற்கு 'கழிச்சல்' எனவும் 'பேதித்தல்' என்பதற்கு மாறுபாடு, குழம்புதல் எனவும் பொருள் கூறப்பட்டுள்ளன. மகாமகோபாத்தியாய முதுபெரும்புலவர் சைவசித்தாந்த வித்தகர் பண்டிதமணி மு. கதிரேசச் செட்டியார் அவர்கள் 'பேதித்து' என்பதற்கு 'வேறுபடுத்து' எனப் பொருள் கூறியுள்ளார். பின்னும் 'பேதித்தல் - கன்ம நுகர்ச்சியில் ஈடுபடுமாறு வேறுபடுத்தல். இது மறைத்தல் ஆகும்' என விளக்க உரையிலும் கூறியுள்ளார். இவற்றை நோக்கும்போது பேதித்தல் என்பது அருள் உண்டாதற்கு ஏதுவாய் முன்வினைகளுக்கிடாக குழப்பி பலவித வேறுபாடுகளை உறுவித்து இருவினை ஒப்பை உணர்வித்து உண்மையை உணரப்பண்ணி அருளை உண்டாக்குதலாம்.

ஒரு குழந்தை தடுக்குப்பாயில் மலங்கழித்து அதனுட்புரண்டு மகிழ்ந்திருக்கும்போது தாய் அதனைக் கண்டு

குழந்தையைத் தூக்கி மலத்தைக் கழுவி அதனைத் துப் புரவு செய்து புனிதமாக்கிக் கணவன் கையிற் கொடுப்பது போன்ற நிகழ்ச்சிதான் பேதித்தல். அஃதாவது மலத்தினின்றும் வேறுபடுத்தல்.

தந்தை தாயர் பெற்ற தம் புதல்வர்கள் தம் சொல்லைக் கேளாவிடத்து உறுக்கியும் வளாரினால் அடித்தும் சுட்டியும் வைப்பர். இவை எல்லாவற்றையும் பார்த்தால் இவைகள் எல்லாம் தம் குழந்தைகள்மீது கொண்ட அன்பினாலேயாம். இந்தமுறையே ஈசனார் முனிவும் ஆம். இவற்றை நோக்கின் ஈசனும் நாம் செய்யும் அக்கிரமங்களை அடித்துத் தீர்த்து அச்சம்பண்ணி நல்வினை செய்யும் வழி இதுவே என காண்பிப்பர் என்றும் இக்கருத்தைச் சிவஞானசித்தியார் நூலிற் காணலாம். அவர் மேலும் மறைப்பை விளக்கும்போது 'கன்மஓப்பில் தெழித்திடல் மலங்களெல்லாம் மறைப்பு' அஃதாவது இருவினை ஒப்பு வருவித்து மலங்களை முதிர்வித்தல் மறைப்பு என்கிறார். அன்றியும் 'போற்றி அருளுக நின் ஆதியாம் பாதமலர்' என்றும் திருவெம்பாவை இறுதித் திருப்பாட்டில் 'போற்றி எல்லா உயிர்க்கும் தோற்றமாம் பொற்பாதம்; போற்றி எல்லா உயிர்க்கும் போகமாம் பூங்கழல்கள்; போற்றி எல்லா உயிர்க்கும் ஈறாம் இணையடிகள்' எனப் பிறப்பு, காப்பு, இறப்பு முதலியவற்றைக் கூறி, மறைப்பைக் கூறுமிடத்து 'போற்றிமால் நான்முகனும் காணாத புண்டரிகம்' என்றார். அஃதாவது திருமாலும் நான்முகனும் காண இயலாத திருவடிகள் என்று கூறினார். ஆயின், கன்மவினை நீக்கத்தில் திருவடிகளைக் காணமுடியும். அதனையே போற்றிவாம் உய்ய ஆட்கொண்டருளும்' என்று ஈற்றடியில் கூறினார்.

தாய் தன் மக்கள்பாற் குற்றங்கண்டவிடத்து மறக்கருணை காட்டிச் சினந்து, அக்குற்றம் ஒழிந்த இடத்து குணங்கண்டு அறக்கருணை காட்டி இன்புறுத்துமாறுபோல.

என இக்கருத்தை உட்கொண்டே 'பேதித்து நம்மை வளர்த்தெடுக்கும் பெய்வளை என்றார்' என்கிறார். பண்டிதமணி மு. கதிரேசச்செட்டியார் அவர்கள். இதில் மறக்கருணை மறைத்தலையும் அறக்கருணை அருளலையும் காட்டுவனவாகும். இன்னும் 'செறுநர்' உறுநர்' என்பன செறுதல் தொழிலுக்குரியாரையும் உறுதல் தொழிலுக்குரியாரையும் உடையவர் என்னும் பொருளில் 'நர்' விசுவாசிகள் பொருந்தி நின்றன. செறுதலில் இறை சினப்பர் எனவும் 'உறுதலில்' இறை உவப்பர் எனவும் கொள்ளல் வேண்டும். ஆகவே செறுதலின் இறையின் வெறுப்பைக்கண்டு அவர் உவப்பு வேண்டி உறுநர் ஆவர். அப்படி ஆங்கால் அவரைத்தாங்கி அருளை கொடுத்து தம் தாளிற் சேர்ப்பர். அதுவே தாள் + தலை ஆகி தாலை என்னும் மோட்சம் ஆகும். அதுவே 'உறுநர்த்தாங்கிய மதன்உடை நோன்தாள்'. அது மறைவை நீக்கி அருளல் ஆகும்.

பேதித்து, வளர்த்து, எடுத்த என்பன மூன்றும் செய்ப்படுபொருள் உள்ள வினைகள். அச்செய்ப்படு பொருளும் 'நம்மை' எனக் கூறப்பட்டது. இதில் பேதித்து, வளர்த்து என்னும் இரண்டும், இறந்தகால வினை எச்சங்கள். அவை முடிக்குள் கொல்லுக்கு காரணப்பொருளில் வரும் என்பது இலக்கணம். எனவே பேதித்தல் வளர்த்தலுக்குக் காரணம்; அவ்வாறே வளர்த்தலும் எடுத்தலுக்குக் காரணம் ஆகும். எனவே, பேதித்து, வளர்த்து, எடுத்து என்னும் இம்முன்றிற்கும் காரணம் ஆயவள் பெய்வளை. ஆகவே, தடுக்குப்பாயில் கிடக்கும் குழந்தையை மலத்திலிருந்து வேறுபடுத்து வளர்த்து எடுத்த பிள்ளையைக் கணவன் கையில் கொடுப்பவள் போலிருப்பவளே பெய்வளை. இதனைச் சிவப்பிரகாச சுவாமிகள் 'கிளர்மணிமுத்த நதியுடைவிருத்த கிரியமர் பெரியநாயகி அம்மை விருத்தமெ'னும் பிரபந்த நூலில் விளக்கியுள்ளார்.

'உள்ளமென்மனையில் விருப்பொடு வெறுப்பாம் உறு குழி மேடுகள் நிரவியொழிவிலா வாய்மை மெழுகினாற்பூசி

உயர் தருமனம் எனப்படுமோர் பள்ளிமென் தவிசில் இருத்தி நிற்பதியை' என்கிறார். அஃதாவது, நம் உள்ளம் என்கின்ற வீடு, விருப்பம் ஆகிய குழியும் வெறுப்பாகிய மேடும் பொருந்தியது. அதனால் அக்குழியையும் மேட்டையும் நிரவி ஓப்ப செப்பமாக்கி வாய்மை என்கின்ற மெழுக்கினாற் பூசி உயர் தருமனம் என்கின்ற பள்ளியாகிய மெல்லிய தவிசில் நிற்பதியாகிய ஈசனை இருத்தி, 'பழுதில் யான் எனப்படும் நெல்லை பழமலமாயைத் தவிடு உமி போக்கி பாகம் செய்து என்று அருத்திருவாய்' என்கிறார். அஃதாவது யான் எனப்படும் (ஆன்மா என்னும்) நெல்லைப் பற்றியிருக்கும் பழமலமாகிய ஆணவமலம் எனப்படும் தவிட்டையும் மாயை எனப்படும் உடலாகிய உமியையும் நீக்கி பாகம் செய்து எப்பொழுது அருந்தச் செய்வாய் என்று கேட்கிறார். இதுதான் பெய்வளையாகிய உமையின் செயல், ஆகும். 'ஓடும் செம்பொன்னும் ஒன்றாய்த் தெரிதலுக்கு முந்திய நிலைதான் பேதித்தல் என்பது போலும். நான் காவது திரோதாயிதிலை (-வானப்பிரஸ்த நிலையும் கூட) இது பற்றி ஒரு கதை சொல்லர். அது,

இராமகிருஷ்ணரும் அவரது மனைவியார் சாரதா தேவியும் முன்னும் பின்னும் ஒருவழியே போய்க் கொண்டிருந்தனர். வழியில் ஒரு பொன் துண்டைக்கண்ட இராமகிருஷ்ணர் அதைத் தமது மனைவியார் கண்டால் மனம் பேதலிப்பார் என எண்ணி வழியில் கிடந்த ஒரு இலைத் துண்டைத் தமது காலால் எடுத்து அதை மூடிவிட்டுச் சென்றார். அதைக்கண்ட சாரதாதேவியார் சிறிது நேரத்தில் 'நீங்கள் எதை மூடினீர்கள்' என்று கேட்டார். அவர் தான் ஒரு பொன் துண்டைக் கண்டதும் 'நீயும் கண்டால் உன்மனம் பேதலிக்கும்' என நினைத்துத் தான் அதை மூடிச் சென்றதையும் கூறினார்.

அப்பொழுது சாரதாதேவியார் உங்களுக்கு மண்ணுக்கும் பொன்னுக்கும் வித்தியாசம் தெரிகிறதா? எனக்குத் தெரியவில்லையே' எனக் கூறினார். இதுதான் பேதித்து வளர்த்து எடுக்கும் பெய்வளையின் செயலாய் இருக்கும்.

உதித்தலும் மறைதலும்

கடவுள் ஒருவர் என்பதை விளக்கக் காளிதாசன் என்னும் வட மொழிக்கவிஞரின் கதையைக் கூறுவர். அக்கதையின் வரலாற்றைப் பலர் கேள்வியுற்றிருப்பார்கள். ஆயினும், அக்கதையின் சுருக்கம் இதுதான்.

ஓர் இராசகுமாரத்தி தன் வினாக்களுக்கு விடை கூறுபவனையே தான் மணக்கவிருப்பதாகவும் அங்ஙனம் தன் வினாக்களுக்கு விடை கூறித் தன்னை மணம் செய்ய விரும்புவோர் எவராயினும் வரலாம் என்றும் தெரிவித்திருந்தாள். பலர் வந்தனர்; அவள் வாயாற் பேசாது குறிப்பிற் காட்டும் வினாக்களுக்கு விடை கூற இயலாது பலர் திரும்பி விட்டனர். கடைசியாக அமைச்சர்கள் மூலம் அழைக்க முன்வந்தாள். அவள் கையில் காட்டுவனவற்றை முன் அறிந்தமையினால் எவரும் முன் வரவில்லை, என எண்ணி, எவனேனும் ஒருவனை அழைத்துச் செல்வோம் என்றமுடிவுக்கு வந்தனர்.

ஒருநாள் தமது வழியே அவர்கள் போய்க் கொண்டிருக்கையில் ஓர் இடையன் தனது ஆடுகள் உண்பதற்காக மரக்கிளைகளை வெட்டிக்கொண்டிருப்பதைக் கண்ணுற்றனர். இதை 'இடையன் எறிந்த மரம்' எனக் கூறுவர். அப்படி வெட்டிய மரம் கீழே முறிந்துவிடாது, மரக்கிளையின் ஒரு பகுதி மட்டும் வெட்டுண்டிருக்கும். அம் மரக்கிளை ஆடுகள் தின்னக் கூடியவாறு எட்டிய அளவிற்கு தொங்கிக் கொண்டிருக்கும்; அது நல்ல மழை பெய்தால் மறுபடியும் முளைத்து மரத்துடன் இணைந்து கொண்டு வளரும்; மழை இல்லாவிட்டால் வெட்டுண்ட கிளை தொங்கி, அப்பகுதி மாத்திரம் பட்டுப்போம். 'இதையே இடையன் கொன்ற மரம்' என்பர். அது கண்டு அவனையே கூட்டிக் கொண்டு செல்ல முயன்ற அவர்கள் அவனை அழைத்துக் குளிப்பாட்டி, புத்தாடை அணிவித்து அரசி

யின் மூன் விட்டார்கள். அரசி திரைமறையில் நின்று தனது வலக்கையைத் திரைக்குமேலால் உயர்த்தி ஒரு விரலைக் காட்டினாள். அவள் சிறிது நேரம் யோசித்துவிட்டு தன்கையை உயர்த்தி இரண்டு விரலைக் காட்டினாள். அரசி சிறிது நேரம் யோசித்துவிட்டு தன்கையில் மூன்று விரலைக் காட்டினாள். அவள் உடனே தன் தலைமயிரைப் பிடுங்கி எறிந்தான். அரசி மகிழ்ச்சியுடன் ஒரு மாலையைக் கொண்டு வந்து அவனுக்கு மாலை சூட்டித் தன் கணவனாக ஏற்றாள்.

இந்த வினாவும் விடையும் எதனைக் கருதிற்று? அவள் முதலிற் காட்டிய ஒரு விரல் கடவுள் ஒருவர் என்பதைக் கருதிற்று. அவள் தனது ஒரு ஆடு என்ன விலை எனக் கேட்கிறாள் என நினைத்து ஓர் ஆடு விலை இரண்டு ரூபா என இரண்டு விரலைக் காட்டினாள். சிவனும் பார்வதியுமாகிய இருவர் என்பதையே காட்டுகிறான் என நினைத்து அவள் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் என்பவற்றைச் செய்யும் மும்மூர்த்திகளைக் கருதி மூன்று விரல்களைக் காட்டினாள். மூன்று ரூபாவுக்கு இரண்டு ஆடுகள் தருவாயா? எனக் கேட்கிறாள் என அவள் நினைத்து, இந்த விலைக்கு உனக்கு மயிர்கூடக் கிடையாது என்னும் பொருளில் தன் மயிரைப் பிடுங்கி எறிந்தான். இங்ஙனம் எண்ணினால் மயிரை எண்ணலாம், கடவுளை எண்ண முடியாது எனக் கூறினான் என, அவள் நினைத்து அவனைத் தன் மணாளனாக ஏற்றாள் என்பது அந்தக் கதை.

இந்தக் கதை உண்மையோ பொய்யோ என்பதல்ல நாம் ஆராய வேண்டியது? ஆனால், இறைவன் ஆனும் பெண்ணும் ஆகிய ஒருவர் என்பதை உணர்த்திற்று எனல் பொருந்தும். ஏனென்றால், அரசி ஒரு விரலைக் காட்டிய போது சிவனும் பார்வதியுமாகிய இரண்டு தெய்வங்களைக் கருதவேண்டி இருந்ததால் இரண்டு விரலைக் காட்டினான் என அரசி எண்ணினாள். பின் அரசி படைத்தல்

முதலிய முத்தொழில்களைக் கருதி மூன்று விரலைக் காட்டியபோது அவன் அதற்கு விடையாக இங்ஙனமாயின் மயிரைக்கூட எண்ணலாம்; கடவுளை எண்ணமுடியாது என்பதைக் கூறினான் என, அரசி எண்ணியதைக் காட்டுகிற தல்லவா?

‘ஏகம்சத்’ என்னும் வாக்கியம் ‘இறை ஒன்றே’ எனக் கூறுகிறது. இறை ஒன்றே; ஆயினும், அதன் திருவருட் செயல் பல. இதனாலேயே ‘ஏகன் அநேகன்’ எனக் கூறுகிறார் மணிவாசகர். அன்றியும் ‘பந்தனை விரலியும் நீயும் நின் அடியார் பழங்குடில் தொறும் எழுந்தருளிய பரன்’ எனவும் கூறினார். இதனால் இடையன் காட்டிய இரண்டு விரலும் பொருந்தும் எனவும் எண்ண இடமுண்டு. ஆயினும், இறுதியில் ‘பரனே’ என ஒருமையிற் கூறினார். அதனால் அரசி கூறிய ‘ஒருவன்’ என்ற பொருளும் பொருந்தும். இனி, எழுந்தவர் இருவர் ஆகவும், ‘பரன்’ என ஒருமை வாய்ப்பாட்டால் முடிக்கும் சொல்லாய் வர, ‘தானும் தேரும்பாகனும் வந்து என் நலன் உண்டான்’ என்பதிற்போல, இலக்கணமும் இடம் கொடுக்கிறது. அவ்வாறு முடிதல், சிவனே கடவுள் என எண்ணுகிறதற்குப் பொருந்துகிறதல்லவா?

பின்னர் ஒருவாறு உண்மையை அறிந்து கொண்ட அரசுகுமாரி அவனைக் காளிதேவியின் அநுக்கிரகத்தால் காளிதாசன் ஆக்கினாள்.

இனி பிள்ளையார், வைரவக்கடவுள், வீரபத்திரக் கடவுள், சுப்பிரமணியக்கடவுள், ஆகிய நால்வரையும் சிவகுமாரர்களென நாவலர் சைவவினாவிடையிற் கூறியுள்ளார். அன்றியும் திருஞானசம்பந்த மூர்த்தி நாயனார் முருகனின் மற்றோர் அவதாரமென வேறுபலரும் கூறுவது முண்டு.

கயமுகாசுரன் என்னும் அசுரன் தேவர்களுக்குப் பல இன்னல்களைப் புரிந்து கொண்டு தோப்புக்கரணம்

போடும்படியும் கட்டளையிட்டான் எனவும், அவனை அழிக்கும்படி விநாயகப் பொருமான் தோன்றினார் எனவும், தக்கன் சிவபிரானை மதிக்காது இலுமாப்புடன் செய்த வேள்வியை அழிக்க வீரபத்திரர் தோன்றினார் எனவும், தான்படைத்த திலோத்தமையை விரும்பிக் காண்பதற்காகப் பிரமன் நான்கு திக்குகளிலும் ஆகாயத்திலும் ஐந்து முகங்களைத் தனக்குத்தானே படைத்துப் பின் ஐந்து முகங்கள் இருப்பதால், தான் சிவபிரானை ஒத்தவன் என நினைத்துச் சிவபிரானை மதிக்காதகாரணத்தால் அவனைத் தண்டிப்பதற்காக வைரவக் கடவுள் தோன்றினார் எனவும் இவ்வாறே தேவர்களுக்குத் துன்பம் விளைவித்த சூரபதுமன், சிங்கமுகாசரன் முதலியோரை அழிக்க ஆறு முகத்துடன் தோன்றினார் எனவும் வரலாறுகள் கூறுகின்றன.

*தேவர்கள் பிரார்த்தனைக்கிணங்க, அறிஞர் ஆகியோர் சிந்திக்கும் தனது தொல்லைத் திருமுகமாகிய ஆறினின்றும் ஆறு பொறிகள் பறந்தனவென்றும் அவை வாயுதேவன், அக்கினி தேவன் ஆகியோரால் கங்கையில் விடப்பட அவை சரவணப்பொய்கையை அடைந்து பதுமப்பாயலில் மதலைகளாகிப் பின் உமையம்மையால் அணைக்கப்பட அவையாரும் ஒன்று சேர்ந்து கருணைகூர் முகங்களாரும் கரங்கள் பன்னிரண்டும் கொண்ட சோதிப் பீழம்பதோர் மேனியாகி உதித்தனன்' என்றும் கந்த புராணம் திருவவதாரப்படலத்துட் கூறப்படுகிறது.

திருச்செந்தூர்ப்புராணத்திலும் கந்தனின் பிறப்புச் சூருக்கமாக கூறப்பட்டுள்ளது, அதில் சிவபிரான் உமையம்மையைச் சேர்ந்த காலை, தோன்றிய வீரியமே அக்கினியாற் கங்கையில் விடப்பட, அது சரவணப் பொய்கையை அடைந்து குழந்தையாய்ப் பின் அது தேவர்கள் வேண்டுகோட்படி கார்த்திகைப் பெண்களாற் பாலூட்டப்பட்டு வளர்ந்து விஷ்ணுவின் ஒரு கண்ணாகிய வள்ளியம்மையா

ரையும் மற்றொரு கண்ணாகிய தெய்வயானையம்மையா
ரையும் திருமணம் செய்ததாகவும் கூறப்பட்டுள்ளது.

பரிபாடலில் ஒன்றாகிய 'பாய்இரும்பனிக்கடல்' என்
னும் பாடலில் முருகப்பிரானின் பிறப்புக் கூறப்பட்டுள்ளது.
அதிற் பரமசிவன் உமையோடு சேர்ந்த சமயத்துத் தேவர்
கள் தலைவனாகிய இந்திரன், இச்சேர்க்கையால் உண்டா
கும் உருவைச் சிதைக்க வேண்டுமென்ற ஒரு வரத்தைப்
பெற்றுக் கொண்டான். அதனாற் சிவபிரான் தனது மழுப்
படையினால் அவ்வுருவைத் துண்டங்களாகச் சிதைத்து
இந்திரனிடம் கொடுத்தருளினார். பின் அத்துண்டங்களாக
வெட்டுப்பட்டவற்றைச் சப்தரிஷிகளும் பெற்றுக்கொண்டு
பெரிய தவமுடைமையால் அவர்களது நுண்ணறிவுக்கு
ஏற்ப இக்கரு தேவசேனாபதியாகும் என, அறிந்தனர்.
பின் அத்துண்டங்களை அவியுடன் பெய்து ஆகவனீயம்,
காருகபத்தியம், தட்சணாக்கினியம் என்னும் அக்கினிகளா
லும் வீரும்பி உண்ணப்பட, மீதி எச்சிலை அருந்ததி
தவிர ஏனைய ஆறு கார்த்திகைப் பெண்களும் உண்டு
இமயத்துச் சரவணப் பொய்கையிற் பதுமப்பாயலிற் பயந்
தோர் என்று புராணிகர் கூறுவர் என்கிறது. குழந்தை
யாய் உதித்தபோதே இந்திரன் வக்கிராயுத்தினால் அதை
எறிந்தானாக அந்த ஆறு துணிக்கைகளும் ஒரு குழந்தை
யாய் ஒன்றாக வந்தன என்று பரிபாடல் கூறுகிறது.
இதில் 'நீலப் பைஞ்சுனைப்பயந்தோர் என்ப' என்
பதில் என்ப என்று கூறுவதனால் இதற்கு முன்னும்
பௌராணிகர் இவ்வாறே கூறி வந்தனர் என்று தெரிகிறது

'இறைவன் உமையை வதுவை செய்து கொண்ட
நாளிலே இந்திரன் சென்று நீர் புணர்ச்சி தவிர வேண்டு
மெனக் கேட்டுக்கொள்ள, அவரும் அதற்கு உடன்பட்டு அது
தப்பாராகிப் புணர்ச்சி தவிர்ந்து கருப்பத்தை இந்திரன்
கையிற் கொடுப்ப அதனை இருடிகள் உணர்ந்து அவன்
பக்கவினின்றும் வாங்கித் தமக்குக் தரித்தல் அரிதாகையி
னாலே இறைவன் கூறாகிய முத்திக்கட்பெய்து, அதனைத்

தம் மனைவியர் கையிற் கொடுப்ப, அருந்ததி ஒழிந்த அறுவரும் வாங்கிக்கொண்டு விழுங்கிச் சூன் முதிர்ந்து சரவணப்பொய்கையிற் பதுமப்பாயலிலே பயந்தார் ஆக, அது கூறாகி வளர்கின்ற காலத்து இந்திரன்தான் இருடிக ளுக்குக் கொடுத்த நிலையை மறந்து ஆண்டுவந்து வச்சி ராயுதத்தால் எறிய, அவ்வாறுவடிவும் ஒன்றாய் அவனு டனே பொருது அவனைக் கெடுத்துப் பின் சூரபன்மா வைக் கொல்லுதற்கு அவ்வடிவம் ஆறாகிய வேறுபட்ட கூற்றாலே மண்டிச் சென்றதென்று புராணம் கூறிற்று. இதனைப் 'பாயிரும் பனிக்கடல்' (பரிபாடல் 5) என்னும் பரிபாடற் பாட்டானுணர்க. இவ்வாறன்றி வேறுவேறு புரா ணம் கூறுவாரும் உளர்,' எனத் திருமுருகாற்றுப்படை யில் கூறுகிறார் நச்சினார்க்கினியர்.

பரிபாடல் சங்ககால நூல். எட்டுத்தொகை நூல்களுள் ஒன்று. இக்காலத்தில் வழங்கப்படும் கந்தபுராணம் பிற் காலத்திய நூல்; ஆகையால், கந்தபுராணத்தில் சில மாற் றங்கள் செய்யப்பட்டிருக்கலாம். ஆனால், ஆறு அக்கினிப் பீழம்புகளும் கூட இறைவனுடைய உடலில் இருந்து தோன்றியவையே. தோன்றுவனவெவையும் அழிவனவே. ஆகையால், ஆறுமுகனை அவதாரம் எனலே தகும். அன் றியும் முருகன் சூரபதுமனைக் கொல்வதற்காகவே 'மழு, குலிசம், சூலம், சத்தி, வாள், பலகை, நேமி, தண்டு எழு, சிலை, கோல், கைவேல் கைத்தலம் கொண்டான் என்னில் அவன் தவம் கணிக்கற்பாற்றோ' எனப் பன்னிரு கையிலும் பல ஆயுதங்களைத் தரித்தனன் என்றால் அவன் (சூரபதுமன்) செய்த தவம் எம்மனோரால் கணிக்கப்படத் தக்கன்வா? என்றும், வீரவாகு தேவர்களாகிய இலட்சத்து எண்மரும் இன்னும் இரண்டாயிரம் வெள்ளம் எனப்பட்ட பூதர்களும் சூழ்ந்துவரச் சென்றனர் என்றும் கூறப்படுகி றது. முருகப்பெருமானை சிவமூர்த்தம் எனில் முப்புரங்க ளையும் அழிக்க வந்த திரிபுராசி பேர்ல வராமையாலும் பன்னிரு கையிலே ஆயுதங்களும் இலக்கத்து எண்மர் வீர ருடனும் பெரும் படையுடன் வந்தமையாலும் புலனாகி

றது. நாவலர் முருகப்பிரானைச் சிவகுமாரனெனக் கூறுவ தனால், சிவன் வேறு; சிவகுமாரன் வேறு என்பதும் நோக்கத் தக்கது. ஆகவே, அது போலக் கயமுகன், வைர வர், வீரபத்திரர் முதலியோரும் சிவகுமாரர் எனல் தகும். இவர்களுள் வீரபத்திரரைச் சிவமூர்த்தங்களுள் ஒன்றாகக் கூறுவதுமுண்டு.

ஆகையால், சிவமூர்த்தங்கள் வேறு, அவதாரமூர்த் தங்கள் வேறு எனக் கொள்ளல் தகும். ஆகையால், இறை ஒருவரே. அவர் அருள் செய்ய பல உருவங் கொள் வார். அவதாரமூர்த்தங்கள் குழந்தையாய் பின் வளர்ந் தமை காட்டும். குடாரியினால் உருவைத் திரித்த சிவபெருமானிடம் அவ்வுருவை சப்தரிஷிகளும் பெற்று முத்தியாகிய அவியில் இட்டு எச்சிலை 'கடவுள் ஒருமீன்சாலினி ஒழிய ஏனைய அறுவருக்கும் கொடுக்க அவர்கள் பதுமப்பாயலில் பயந்தனர்' என்று பரிபாடல் கூறுகிறது. எழுவரில் வசிட்டரின் மனைவியா கிய சாலினி மட்டும் (அருந்ததி மட்டும்) அதை ஏன் உண்ணவில்லை என்பதற்கு அவள் தூய கற்புடையவள் ஆகையால், அதை உண்ணாமறுத்தாள் எனக் கூறப்பட்டுள் ளது. ஆகையாற்றான் திருமண நிகழ்ச்சியின் போது அருந்ததியைக் காட்டுகின்றனர் போலும்.

கந்தபுராணத்திலும் "அருவமும் உருவுமாகி" என்ற செய்யுளுள் "பிரம்மமாய் நின்ற சோதிப் பிழம்பு அது ஓர் மேனியாக" என்று கூறப்படுகிறது. சோதியினது பிழம்பு ஒரு மேனியாக உதித்தனன் என்றதனால் மறை தற்கும் உரியவன் ஆகின்றதல்லவா? பிறப்புண்டேல் இறப்பு நிச்சயம். ஆகையால் அர்த்தநாரீஸ்வரன் ஆகிய இறை வன் ஒருவனே; அல்லது இறை ஒருவரே. அவர் அருள் செய்ய பல உருவங் கொள்வார் என்க.

